

Portugal - en reise

Både Svein og jeg hadde lyst til å se Portugal uten egentlig helt å forstå hvorfor. Min mor var en tur i Lisboa med bil fra Calahonda på Costa del Sol i Spania, og hun sa at Portugal var helt annerledes enn Spania. Hvordan annerledes, spurte jeg. Det kan jeg ikke forklare, svarte hun. Bare helt annerledes.

Dette gjorde meg nysgjerrig, og vi snakket om å se Portugal. Ingen av oss brenner etter å reise, og vi ville først se Hellas. Tilfeldigvis tok vi også en slik Tyrkiareise som de averterer for en slikk og en ingenting, men som du må betale drygt for når du kommer ned. Jeg lot meg friste på grunn av kalkformasjonene i Pamukkale og ikke minst: Jeg ville se Efesos etter å ha sett Hellas.

Nå var det imidlertid Portugal som sto for tur. Star Tour Temareiser hadde en reise midt i blinken. Reisen gikk fra Lisboa og inn i landet til Evora. Derfra dro vi til Castelo de Vide og til Tomar. Dagen etter dro vi videre til Coimbra og så satte vi kursen mot Porto. Dermed opplevde jeg det slik at vi fikk med hele Portugal. Vi kom ikke til Algarve og Portugals svar på den spanske Solkysten, men det var ikke noe tap for oss. Var det noe jeg savnet på turen, må det ha vært en båttur oppover Douro-dalen som består av sirlige oppbundne terrasser med vinranker. Disse står på UNESCOs verdensarvliste, men det var bare å være fornøyd med det vi fikk. Portugal har 12 steder på verdensarvlisten internt i Portugal og i tillegg to på Azorene og ett på Madeira. Av de 12 innenlandske, fikk vi se halvparten, og det er jo bra.

For en gangs skyld ble det motbevist at jeg er den eneste i familien med reisefeber. Flyet skulle gå kl 15:05 på andre påskedag, og vi regnet ikke med stor trafikk så pass tidlig. Derfor mente vi at vi hadde god tid om vi dro hjemmefra kl 10. Da klokken var 08:10, var det meste under kontroll og Svein insisterte på at vi skulle dra. Vi bruker nærmere fire timer til Gardermoen, påsto han, og det kan være mye trafikk. Greit, sa jeg. Vi var jo tross alt klare.

Det fantes ikke trafikk, så vi var på Gardermoen rundt kl 11, og da måtte vi vente i to timer før det var innsjekking. Det ble i hvert fall ikke noe stress. Da vi endelig kom inn, viste det seg at flyet var forsinket, og avgangen ble utsatt til 15:50. Når man først sitter i gaten, er jo ikke det noe problem.

Jeg er ikke veldig glad i å fly, og det var trangt ombord. Vi hadde økonomiklasse og ble satt litt langt bak, men siden flyet på langt nær var fullt, okkuperte vi en hel treseter. Det var mange portugisere ombord, kanskje hadde de vært på påskebesøk hos familien. Jeg spurte de norske jeg så om de skulle være på samme turen som oss, men det viste seg at det var ingen med dette flyet som skulle det.

Så snart vi hadde forlatt Norge, var været ganske bra. Vi fulgte danskysten, fløy langs diket i Nederland før vi passerte rett over Amsterdam. Deretter fikk vi Brussel rett til venstre for oss retning Paris, som lå enda lenger til venstre. Ved munningen av Loire, mellom St Nazaire og Nantes føk vi ut over Biscayabukten. Det var så klart at det var lett å følge med. Vi traff spanskekysten i Asturias på østsiden av hovedstaden Oviedo, og vi fikk et praktfullt overblikk over de cantabriske fjellene med høye, snødekte topper. Det er sjelden å se så klare forhold og landskap det er så lett å kjenne seg igjen i. Vi nærmet oss den portugisiske grensen og skar inn ved Bragança. Derfra var det rett til Lisboa, over Coimbra og Fatima. Landet er ikke stort, så det gikk fort.

Det regnet i Lisboa, og på flyplassen tok de det piano. Vi måtte da skjønne at vi måtte vente i det vide og det brede på bagasjen siden det regnet! Ikke fant vi representanten fra Temareiser heller, så vi var litt engstelige for at de hadde gått, siden flyet vårt var forsinket. Men så fant vi en portugisisk dame med et nesten usynlig skilt, og hun var enda mer nervøs. Guiden var ikke kommet, sa hun. Guiden var på flyet fra Stockholm, og det var enda mer forsinket enn vårt, så vi fikk bare vente.

Vi var de eneste norske. Alle var svensker - pensjonister de også. Som vanlig på slike turer, var de prydelige middelklasse - velutdannet og ikke spesielt rike. Da hadde de neppe reist på en slik tur. De virket korrekte inntil det kjedelige og ingenting tydet på at jeg tok feil. De forsto ikke norsk, og selv da jeg la i vei på svorsk så godt som noen nordmann vokst opp i ly av Sunne tv-sender over grensen, var de temmelig avvisende. Nordmenn interesserer dem ganske enkelt ikke. Et par forsøkte stadig å være morsom på nordmenns bekostning. Hensikten var nok ikke å være ondsinnet, men det var slik det virket. Svarte jeg med samme mynt, ble de snyden fornærmet.

Guiden var imidlertid førsteklasses. Det var en ung dame som stort sett bodde i Portugal. Ikke bare kunne hun landet, men hun hadde et meget behagelig vesen og var helt profesjonell på å samle troppene. Nå er ikke den svenske middelklassen vanskelig å holde styr på, men man kan aldri vite. Noen hører dårlig og oppfatter feil, så man må være våken som guide. Det var hun, og det oppsto ikke noen problemer på reisen.

Vi dro rett til vårt Hotel Mundial. Det var skikkelig og behagelig. Det lå sentralt som bare det. Det lå rett under Castelo de Sao Jorge. Vi så opp på borgen, men klokken var 20:20 da vi ankom, og det ble straks mørkt som i en sekk.

Dette bildet er tatt fra hotellets takterrasse neste dag. Her ligger borgen, men dit dro vi ikke. Vi hadde alt for liten tid i Lisboa, men dit kommer man jo lett en annen gang. I hvert fall er borgen

basert på en gammel maurisk borg, og da kong Alfonso Henrique gjenerobret Lisboa fra maurerne i 1147, gjorde han borgen om til kongelig residens. I 1511 ble borgen forlatt, siden kong Manuel bygde sitt eget palass i bydelene Baixa, det som i dag heter Praça do Comercio. Praça betyr plass og uttales prasa.

Etter jordskjelvet i 1755 lå Sao Jorge i ruiner, og det var først i 1938 at Salazar restaurerte og bygde opp igjen borgen i maurisk stil. Det var bare murene. Inni borgen er de både boliger og forretninger, og når turistene drar dit, er det i hovedsak for å se på utsikten. Ifølge dem som har vært der, er det veldig koselig i området. Vi hadde alt for kort tid i Lisboa til å tenke på det.

Dag 2, rundreisen i Lisboa. Det regnet det som lovet. Svein og jeg fikk en kort fotosafari før bussen gikk. Hotellet vårt lå på Praça Maritim Moniz. Foran hotellet hadde vi en stor og flott plass som vi skal vise noen bilder av senere. Etter å ha tatt noen bilder der, gikk vi ned til høyre for denne og kom til Praça da Figueira. Den lå simpelthen i nærheten og vi reflekterte ikke over den. Det betyr Ferskenplassen og der fant vi en rytterstatue av kong Joao den første.

Praça da Figueira - en relativt ordinær plass, trodde vi, men det var litt mer ved den enn vi visste. Her gikk transportmidlene og det krydde av fattigfolk som nærmest bodde på denne plassen. Vi syntes det var veldig ille og sendte noen vonde tanker til EUs sentralbank og IMS. Det var da ikke rimelig at det behøvde være så ille. Det er alltid de vanlige menneskene som betaler for slike finanskriser. Det skulle ikke være nødvendig å kjøre sparepolitikken så langt.

Vi ser så vidt rytterstatuen helt til venstre i bildet, men på neste side har vi den i helfigur. Joao I levde fra 1358 til 1433. Han vant over castillanerne og grunnla huset Avis som hersket i Portugal under storhetstiden som fulgte som konsekvens av kolonialiseringen.

Selve rytterstatuen er ikke gammel. Den ble satt opp i 1971. Kunstneren heter Leopoldo de Almeida ifølge guideboken. Den store marki Pombal hadde egentlig bestemt at denne plassen skulle være sentrum av Lisboa, men senere ble den en ren markeds plass og i dag er den overlatt til hoteller noen små restauranter. Det staselige senteret er flyttet litt lenger oppover i byen.

Rytterstatuen på Praça da Figueira, like prangende som slike statuer er. Den kunne godt ha vært 100-150 år gammel, ikke fra 1971. Den er pompøs og tradisjonell.

Det var altså denne plassen som lå utenfor hotellet vårt. Det var mange merkelige figurer som vi ikke fant noen forklaring på. Kanskje var det kunst?

Vegetasjonen på plassen var det lite å si på.

Dette tror jeg er et Judastre. De blomstret på denne tiden, om ikke helt på bar kvist, så i hvert fall ganske tidlig før bladene kom for fullt. Navnet Judastre kommer av at de tror Judas hengte seg i et slikt tre. Før var blomstene hvite, sier legenden, men nå skammet treet seg så de ble purpurrøde.

Siden vi fikk så kort tid i Lisboa, syntes vi det var best å ta de obligatoriske bildene av byens trikker så snart anledningen bød seg. Denne står rett utenfor hotellet.

Denne trikken hadde stoppested litt lenger ned i sidegaten, Den er stasket opp med farger og reklame. Her er det lettere å se hvordan den henter strømmen ned fra trikkeledningen. De fleste trikkene var som den bakerste vognen, med bare én stang opp.

Denne dagen skulle vi se litt av det sentrale Lisboa. Vi kjørte over Fikenplassen der vi allerede hadde vært, til plassen rett bortenfor, Rossio eller Pedro den fjerdes plass, forbi Rossiostasjonen i manuelinsk stil, opp til Restaurasjonsplassen og opp mot Pombalmonumentet. Restaurasjonsplassen har fått en obelisk oppreist på 1886 og navnet på plassen er til minne om dem som falt i krigen mot Spania de Portugal frigjorde seg fra "det spanske åket" i 1640. Deretter kommer vi inn i paradegaten

Avenida da Liberdade, altså frihetsalleen. Det er en gigantisk gate, 90 meter bred, med 10 filer for biler og midt i mellom kjøreretningene er det et praktfull parkliknende fotgjengerfelt.

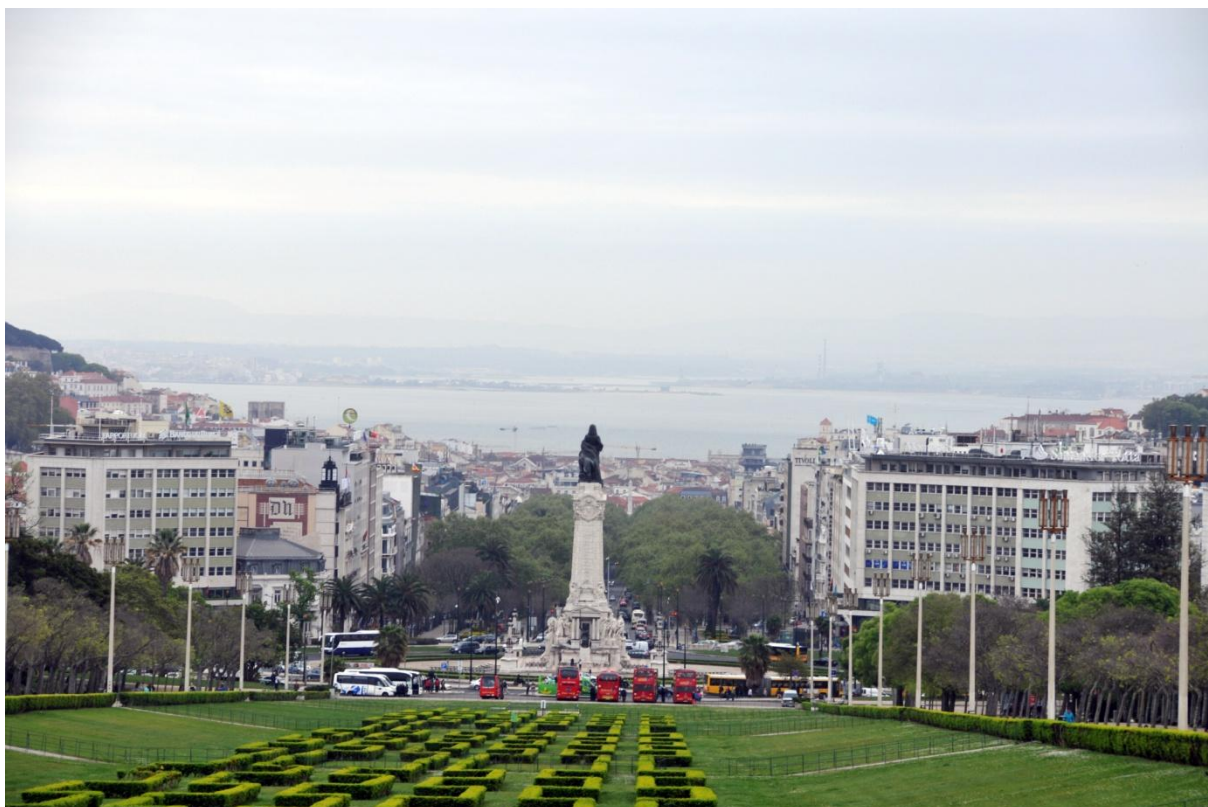
Avenida da Liberdade: Prestisjegaten i Lisboa. Bildet er hentet på nettet. Vi stoppet ikke her. Dette er gangfeltet i midten med park og altså fem filer for biler på hver side. Fortausmosaikken er av kalkstein og basalt, og slik ser stort sett fortauene ut i resten av landet også.

På tross av navnet, frihetsavenyen, var dette bare for den portugisiske overklassen. Den fant sin endelige form i 1830-40-tallet og den er modellert etter Champs Elysees. Ved enden av denne avenyen rett nedenfor Edward den 7.-parken står en stor støtte av markien av Pombal (1699-1782). Pombal var en stor statsmann og klarte å gjennomføre store administrative og økonomiske reformer. Da jordskjelvet kom i 1755 ville kongen flytte fra Lisboa og la være å bygge den opp igjen. Det klarte Pombal å forhindre, og byen ble gjenoppbygd. Det er ikke rart han har fått et stort (og stygt) monument så sentralt i byen. På neste side er monumentet hentet ned fra nettet. Det var ikke mulig å stoppe så mange steder i denne trafikken, og på bildet er det også solskinn. Det var det ikke da vi var der.

Vi kjørte videre oppover mot Edward 7.-parken der vi skulle stanse for å se utover byen. Navnet har parken fått fordi kongen av Portugal var gode venner med Edward 7. og denne besøkte Lisboa i 1903 for å stadfeste de gode relasjoner mellom England og Portugal. Før dette het parken Parque Liberdade. Den regnes som et misfoster, for den er totalt ubrukelig for byens befolkning. Hittil er den eneste nytten at man har en bokmesse der hvert år. Den er praktfull med sine stressklippede busker og slikt, men som rekreasjonsområde er den visstnok håpløs. Vi tar med noen bilder etter Pombal som viser hvordan vi opplevde parken i regnværet.

Her står marki de Pombal på søylen sin midt i en rundkjøring og ser utover Lisboa. Det er ikke ufortjent å si at han stirrer utover sin egen by mot elven Tejo. Uten hans overtalelsesevner og administrative talent er det ikke sikkert at dette hadde vært noe annet enn en ruinhaug i dag. Kongen var lite innstilt på å bygge byen opp igjen. Landet var utarmet etter at kong Joao V hadde sløst vekk så godt som alt Portugal hadde fått inn fra koloniene. Det ble Pombal som førsteminister hos etterfølgeren, Jose I som fikk oppgaven med å rydde opp i elendigheten.

Dette er nok det beste bildet fra toppen av parken der vi ser ned på Pombalmonumentet og videre ut mot den brede Tejo. Her i Lisboa, like før Tejo når havet, blir elven så bred som en diger innsjø. Været var så uklart at dette er alt jeg får til.

Denne moderne fontenen i marmor avslutter parken øverst. På neste side ser vi den praktfulle pinjealleen der bussene stopper.

Disse pinjene har utrolig myke og lange nåler. Det er ganske mektig å gå under disse trærne.

Men nå er vi ved et virkeig verdensarvstykke. Dette er inngangen til Mosteiro dos Jeronimos, en kirke og et kloster i manuelinsk stil, bestilt av kong Manuel I i 1501. Dette enorme byggverket ble ikke ferdig i Manuels levetid, men byggingen fortsatte i 100 år til. Manuelinsk stil er meget spesiell, gotisk i sin grunnatur, men mye mykere og mer filigransarbeid enn vi er vant til. Til ære for de store sjøreiser og oppdagelser brukes maritime elementer til dekorative elementer, som rep, kabler og ankerkjettinger blant annet. Mesterarkitektene er Joao de Castilho, og Diego Boitac som utformet klostergangen i klosteret. Diogo og Francisco de Arruda sto for Belemtårnet som vi senere skal se.

Vi sto utenfor Sydporten som er mest kjent. Den er bygget av den mest kjente arkitekten på dette bygget, Juan de Castilho. Vi ser den midt på i bildet over.

Her er Sydporten i nærbilde. Mellom dørene på en pidestall står Henrik Sjøfareren og vokter kirken. Vi kom ikke inn her. Denne porten er stengt, så vi måtte tre inn vestporten, vil jeg tro. Vi ser den på neste side. Denne inngangen ligger like ved inngangen til selve klosteret.

Dette er vestporten og den er dekket av taket til den felles inngangen mellom kirken og klosteret.

Det typiske Tempelridderkorset midt på. Tempelridderne ble aldri forbudt i Portugal. Tvert i mot - Henrik Sjøfareren var stormester i denne ordenen. Da Tempelridderne ble lyst i bann og forfulgt av

franskmennene, tok kong Dinis dem inn til Portugal og skiftet kort og godt navn på ordenen. De ble kalt Kristi riddere, og så var det helt greit.

En detalj fra Vestporten. Det er venstre side av porten over på forrige side. Dette er porten vi brukte inn til Jeronimo-kirken.

Her er kirken slik vi så den først, med manuelinsk stil. Alteret var mer renlinjet.

Her er nærblide av alteret og dekorasjonene som dronning Catharina fra Østerrike bestemte over.

Her, bestemte Catharina (1507-1578), skulle gravene til kongene av huset Aviz ligge. Hun var gift med Joao den tredje (1502-1557).

Kistene står på to elefanter og støttenene er ekte elfenben.

Taket i klosterkirken.

I denne sarkofagen skulle poeten Luis de Camões (1524-1580) ligge. Han regnes som Portugals nasjonalskald. Han er forøvrig slektning av han som ligger i sarkofagen under, Vasco da Gama (1469-1524). Sarkofagene er utført i manuelinsk stil på 1800-tallet og det er tvilsomt om det er restene til noen av dem som ligger i sarkofagene.

Dette er de siste bildene fra kirken. Nå går vi over til selve klosteret, der den manuelinske stilen er helt dominerende. Bildet neste side er fra klosteret.

Klostergården i *Mosteiro dos Jerónimos*, altså Jeronimo-klosteret. Dette er utpreget manuelinsk stil.

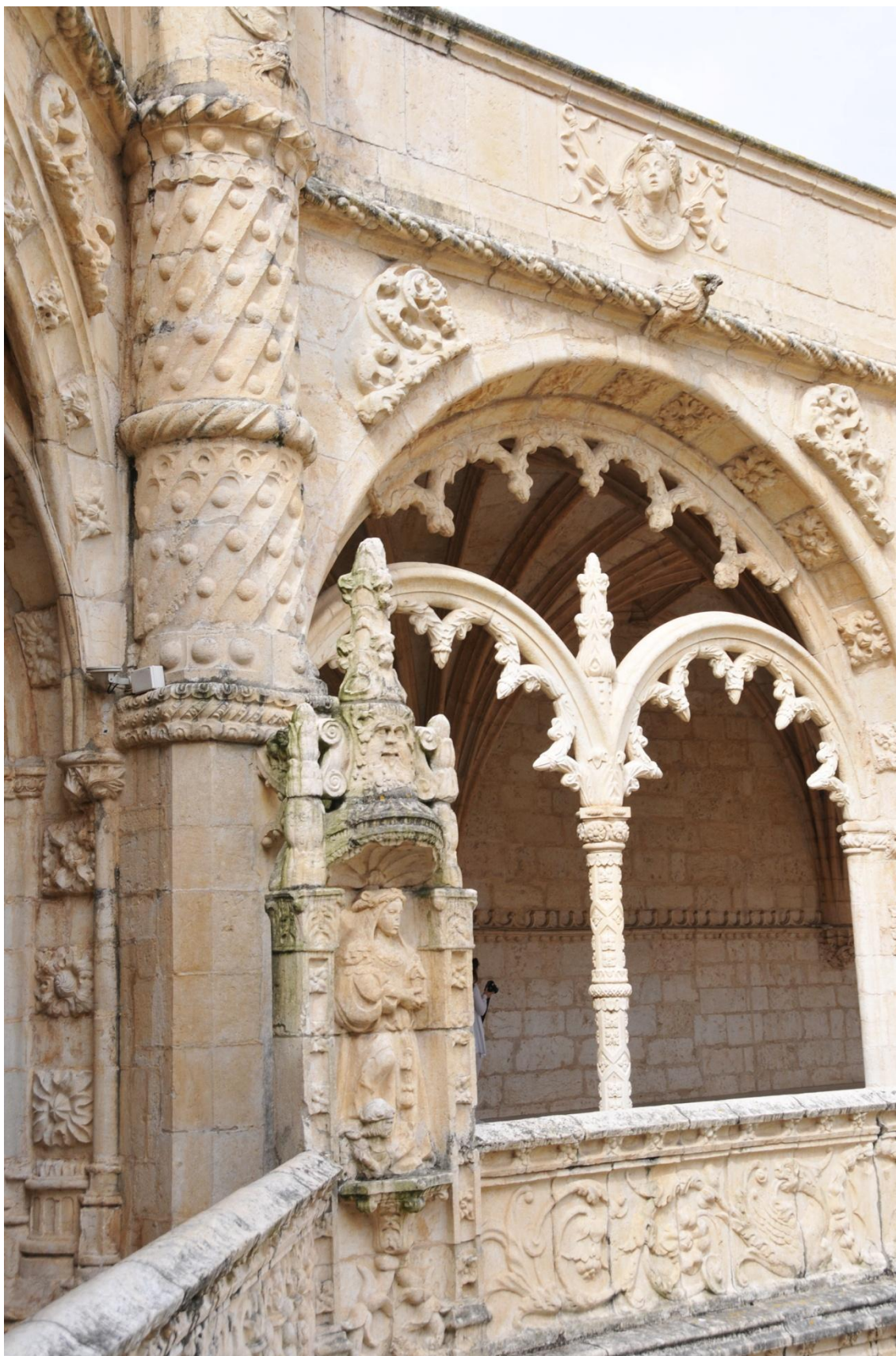
Her går vi inne i søylegangen. Dette har altså Joao de Castilho og Diogo Boitac ansvaret for.

Her har vi de samme buegangene utenfra.

Fliser var veldig populært over alt. Slike flisemotiver gikk igjen på veggene.

Her er enda noen bueganger. Det var mange forskjellige typer.

Denne løvefontenen var det mye snakk om. Den er også i ren marmor.

Nå er vi utenfor igjen og vi skal få en overraskelse, men først må vi vente litt.

Turistsesongen er ennå ikke begynt. Nå venter vi på at alle skal komme ut.

På denne flotte benken er de simpelthen stas å vente. Den er i marmor som alt annet rundt i dette området.

Overraskelsen var at vi ble tatt med til dette bakeriet. Det er nærmest verdensberømt fordi de har vunnet flere priser på grunn av eggetertene deres. Ulrika gikk inn og kjøpte en kake til hver.

Det var veldig travelt her inne, og køen strakte seg ut på gaten. Det myldret av turister, så de må være kjent langt utenfor landets grenser. Nå skal vi videre til Belemtårnet.

Her ligger Belemtårnet der de store oppdagelsesreisende dro fra. Den gang lå det godt ute i havet, men etter jordskjelvet i 1755 ble det flyttet på atskillige landmasser, og slik kom land nærmere tårnet enn før. Tårnet er fra tidlig 1500-tall, omtrent samtidig som Jeronimo-klosteret.

Her er nærbilde av en utkikkspost. De typiske manuelinske repene og knutene er godt synlige. Utformingen her sto som nevnt Francisco og Diogo de Arruda for.

Slik kø som dette er vanlig. Selv 7. april var det så fullt. Vi gikk ikke inn, for det er ikke så interessant inni, sa Ulrika, guiden vår. Bildet under er hentet fra nettet og er innenfra, antakelig kanonrommet i kjelleren. Vi ser i hvert fall kanoner og skyteskår og skimter skyteskårene nederst i muren bak folkene på broen over til tårnet. Her var det faktisk fengsel frem til 1800-tallet

Dette er monumentet over oppdagelsesreisene fra 1492, 500-årsdagen for Henrik Sjøfarerens død. Monumentet er formet som en karavell, og Henrik står i baugen, mens kjendiser fra alle tider står bakover ham og ned. Øverst ut mot Belemtårnet, nederst inn mot byen.

Dette er plassen bak Sjøfartsmonumentet. I bakgrunnen troner Jeronimo-klosteret og svenske-gjengen står og får foredrag om Sør-Afrikas gave til Portugal i anledning jubileet, en kompassrose med verdenskart.

Her forteller lokalguiden. Dette er nok tatt av Svein, for kartet interesserte meg ikke så mye.

Helt til venstre i bildet ser vi Sjøfartsmomentet i helfigur. Broen i bakgrunnen er nærmest en kopi av Golden Gate. Den er også rød. Den het opprinnelig Ponte Salazar, men etter revolusjonen ble den omdøpt til 25.april-broen.

Dette er en småbåthavn i Belem. Det var ikke så mange båter her. Jeg hadde ventet mange flere. Vi skulle nå til bydelen Alfama, som klarte seg ganske godt under jordskjelvet i 1755.

Dette, Escadinhas do Terreiro do Trigo er den smaleste gaten i Alfama. Vi gikk ikke opp denne, men kom til andre smale gater, om enn ikke så smal som denne.

Denne gaten har nesten maurisk stil, sa guiden. Her var jo maurerne en stund, men ble fordrevet i 1147, så det er jo en stund siden.

En annen gate i samme stil, men med litt flottere balkonger,

Her oppe i høyden må man åpne dørene for å få utefølelsen. Balkongene er små, og de har satt ut planter.

Noen har en liten forgård og der kan de åpenbart ha plass til appelsintrær.

Selv i disse smale gatene går det av og til en smal passasje inn til enda flere hus i en bakgård.

Dette er faktisk en stor, åpen plass i Alfama. Idyllisk er det også.

Dette er en annen "åpen" plass, men på langt nær så idyllisk. Her fylles den opp med en restaurant, neppe av den mest kulinariske typen.

Vi skulle ha lunsj, og da spiste vi her. Det jeg likte dårligst ved turen var at vi alltid fikk tre retters middag, enten det var lunsj eller middag. Jeg savnet opplegget i Tyrkia der de stort sett hadde stående buffet. Vi måtte sitte inne ved et langbord. Vi fikk gulrotssuppe og hovedretten var and. And er jo alltid godt, så den kan jeg ikke klage på. Det var sikkert også en eller annen dessert som jeg ikke spiste.

Vi kunne velge om vi ville gå rundt i Alfama og så gå hjem til hotellet. Mange gjorde det og tok turen over Sao Jorge-borgen med mange pittoreske restauranter. Vi tok bussen hjem, for vi hadde jo gått en del og ville gjerne handle litt kjeks og vin. Lunsjen var så mektig at det ikke kom på tale med middag. Jeg spanderte en fin vin som vi ikke åpnet før flere dager senere.

Oppholdet i Lisboa ble jo noe kort. Jeg hadde gledet meg til å se vognmuseet etter lunsj, men det var visstnok stengt, for åtte dager senere skulle det åpne i et helt nytt bygg. Alt for sent fikk jeg vite at det hadde ett rom åpent på det gamle stedet, så det hadde vært mulig å få se noen av dem. Men slik kan det gå. Da har jeg en unnskyldning til å dra til Lisboa på weekendtur.

Grunnen til at jeg så gjerne ville se vognmuseet, er at det må da være toppen av sløseri og jåleri. Noen av disse vognene er helt utrolige. De er veldig prangende og tilsvarende lite behagelige. Her skulle portugisernes overflod skinne i ulike byer der de var representert med en ambassade. Men det var alt de hadde å vise frem. Gullet rant mellom fingrene på dem.

Svein og jeg trasket litt rundt i nrområdet til hotellet, forbi Ferskenplassen, oppover Rossioplassen og forbi den gamle Rossio jernbanestasjon, tegnet i nymanuelinsk stil av arkitekten José Luis Monteiro. Deretter dro vi opp på takterrassen til Hotel Mundial og tok utsiktsbilder.

Portalene på Rossio stasjon. Her kommer den manuelinske stilen veldig godt frem i buene.

Her er et annet fra Sao Jorge-borgen som vi kunne se nesten over alt der vi gikk.

Dette bildet er fra den mest fasjonable handlegaten i Lisboa, rua Augusta. Helt nederst i bakgrunnen ser vi triumfbuen Arco da rua Augusta. Der nede ligger palasset ved Praça do Comércio, der det gamle slottet lå. Men nå trengte vi en hvil og trakk opp på takterrassen på hotellet.

Fra terrassen så vi rett ned på Ferskenplassen og Joao I. Vi ble også minnet på landets fattigdom.

Hever vi blikket over Ferskenplassen, ser vi Tejo breie seg ut som en innsjø i bakgrunnen. Den gråhvite bløtekaken litt til venstre for midten i bildet og ut mot sjøen er toppen på Arco da rua Augusta nede ved Comércio, så vi kan si at vi bodde sentralt.

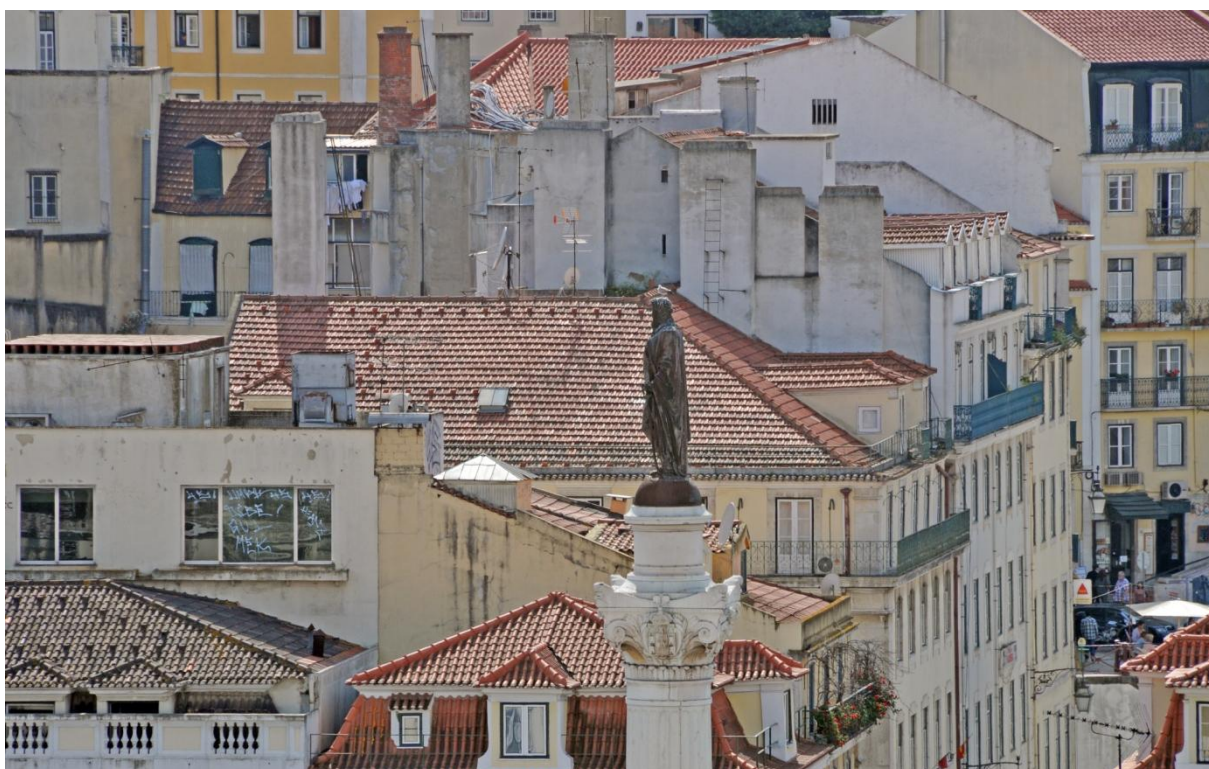
Et annet utsyn over Lisboa.

Her ser vi to andre severdigheter. Helt til venstre i bildet ser vi et grålig tårn. Det er *Elevador Santa Justa*. En læregutt hos Eiffel bygde det rundt år 1900. Det regnes som et mer kuriøst innslag. Det er en heis som dels kan brukes som utsiktspunkt, dels bringer den folk opp på et høyere plan i byen. Rett til høyre, litt opp for heisen kan man skimte noen gotiske buer som står litt for seg selv med et tårn i forgrunnen. Buene er ruinene etter en karmelittkirke som fikk hard medfart av jordskjelvet i 1755. Koret er det eneste som er intakt, og der har de nå et arkeologisk museum.

Her er et annet panorama fra Lisboa.

Her skuer Don Pedro IV (1798-1834) utover Rossioplassen og byen. Han ble den første keiseren over Brasil. Hans regjeringstid over Portugal var begrenset.

Egentlig synes jeg at vi fikk med oss ganske mye her fra Lisboa. Vi fikk kun én dag, siden det var for mørkt å gå ut og se særlig mye og vi var trette på ankomstdagen. Neste dag dro bussen kl 09:00 til neste destinasjon, så vi fikk ikke sjansen til å se mer.

Dag 3. Om morgen bar det ut "25. april" broen. På bildet under er det lite trafikk, men vi hadde gråvær, regn og morgenrushtid. Her måtte jeg finne et bilde på nettet.

Jeg valgte dette fordi det både viser broens konstruksjon og det håpløse monumentet Christo Rey. Det skal være Portugals svar på det brasilianske Christo Redento som ruver på en høyde i Rio de Janeiro. Det var ikke lett å ta bilder fra bussen.

Så snart vi kom ut på landsbygda i Alentejo møtte dette synet oss. Storken hekket i høyspentmastene. Elektrisitetsverket var mindre begeistret for dette. Det var stork, kuhegre og buskap over alt.

Her er en kuhegre sammen med en mor og en kalv. De lever i beste samforstand. Hegrene spiser parasitter og insekter som plager dyrene, så ikke rart at de trives sammen.

Vi kjørte gjennom et vakkert landskap, åpent og flott. Det er nok dyrene som holder buskaset nede. Gjennom dette området var det stor produksjon av kork, så det var enorme mengder korkeiker. Jorden er egentlig skinn her, så ikke alt trivdes. Det som derimot trivdes utmerket, var eukalyptus importert fra Australia. Eukalyptusen vokser så fort at den er utmerket til celluloseproduksjon. Det hadde imidlertid vært en del problemer mellom de som dyrket eukalyptus og mer tradisjonelle jordbrukere. Eukalyptus lukter så sterkt at det ikke finnes insekter der de gror. Dermed blir det heller ingen fugler. Er du avhengig av bestøvning for avlingen din, er du i krig med eukalyptusdyrkerne siden det ikke kommer insekter og gjør jobben. Konflikter var noe de kjente godt til i disse områdene. Spanierne påstår at portugiserne er late, og aller latest er de i Alentejo, sier de. Det de ikke sier, er at dette området stort sett har 40 grader C hele sommeren, og da er det begrenset hva man orker.

Slik så selve landskapet med korkeik ut og slik ser de beskårete eikene ut etter høstingen.

Vi så ikke så hardt beskårne trær som dette, men de tar forsiktig av barken, og skjærer de for dypt, ødelegger de trærne, så dette er et håndverk med opplæringstid. Eiken kan høstes hvert niende år, så man må ha tålmodighet. Kork er fremdeles populært materiale, og her i Portugal solgte de alt fra vesker til klær laget av kork. Vi kjørte forbi store korklagre der barken ble tørket og forberedt til salg og videre transport.

Denne dagen var vi på vei til landsbyen Azeitao, ikke så langt fra Setubal. Der skulle vi på besøk til Fonseca vinmakeri, og det var en behagelig og interessant overraskelse.

Her er huset og inngangspartiet til firmaet. Innenfor ligger en skjermet hage. Under ses flisemotivet tydeligere. Dette er José Maria da Fonsecas vinmakeri. Det ble startet i 1834, det skal være det eldste og er fremdeles i familiens eie i 7. generasjon. De er kjent for å ha satset på forskning og utvikling.

I mottakelsesrommet sto to skap med trofeer, Dette er det ene.

Jeg aner ikke hva disse trofeene eller minnene er. Fonseca leverer mye vin til Sverige, men ikke til Norge. De leverer en muscatel og portvin samt to til tre flasker rødvin, men det er en privat agent som har merket.

Her står tre interessante apparater på rad. Bortsett en flasketappemaskin med liten tank på toppen og kapasitet til fire flasker. Det var mer enn tilstrekkelig på midten av 1800-tallet, for da var salg av vin i flasker heller uvanlig. Vin ble solgt på fat. Ved siden av står en korkemaskin med kapasitet en ad gangen og lengt mot høyre er en korkforsegler.

Her ligger tomme eikefat og venter på å bli fylt på nytt.

Disse gigantfatene er laget av mahogni og er ikke lenger å få kjøpt nye av. På den annen side setter de heller ikke smak på vinen, så for så vidt er det like greit med stålfat i dag.

Nå kommer vi ut i den flotte hagen. Dette er familiens herresete.

Her er det fantastiske vekster bortover langs muren både oppe og nede.

Her er velfrisert buksbom og fine mønstre, men de arbeider mye for å få det til.

Her tenker jeg nok at det gror flotte vekster som skjermer for solen om sommeren.

Her oppbevarer de både tønner og annet i denne kopien av en mini middelalderborg.

Så fint og nitid binder de opp vinrankene. Det er nødvendig dersom de skal kunne bruke maskiner til innhøstningen. De leier høstemaskiner, for de er grisedyre å produsere siden de er så avanserte.

Her er vinranker, buksbom og prydrær om hverandre. Her er nok også vinrankene til pynt.

Til og med bambuskog har de i sin eksotiske hage. Det var toppen av luksus i eldre dager.

Her er guiden vår, fra familien. Vi er på vei innover kjellerne til det aller helligste.

Det er bjelketak for den jevne temperaturens skyld og her går vi mellom rekker og rader med fat. Lyset i enden er kunstig. Det virket uendelig langt.

Her er det aller helligste. Vi tar bildet gjennom en solid jernport, for her inne ligger eksempler på de eldste og beste årgangene med et betydelig arkiv over hva som er gjort for å få dem så gode.

Vi fikk smake på den fantastiske muscatel og en rødvin med fåreost. Jeg fikk smake enda en muscatel, for jeg valgte å kjøpe en med tilsatt cognac som var veldig dyr. Muscatel er morsommere enn portvin, for det får man kjøpt over alt. Vi satte oss i bussen igjen og dro videre gjennom Alentejo.

Typisk landskap i Alentejo. De driver korkproduksjon, avler korn og holder sauer og kuer.

Nå er vi kommet til dagens mål, Évora. Dette er Praça do Giraldo, hovedplassen i Évora med Igreja de Santo Antão, St Antoniuskirken som vi ser på bildet, veldig typisk portugisisk renessansearkitektur. Denne marmorfontenen er fra 1571.

Her er husrekkene på Giraldo-plassen tatt med vidvinkel.

Her er Dianatemplet fra det første eller andre århundre e. Kr. Évora var hovedsete for den romerske kommandøren Quintus Sertorius i første århundre e. Kr. Likevel er det selve katedralen som er rosinen i pølsa. Sé Catedral de Évora ser vi på neste side. Den er en enestående blanding av romansk og gotisk stil, sies det.

Her er Dianatemplet fra siden.

Dette er katedralen i Evora, Sé Catedral de Evora. Den er laget i granitt, ble påbegynt i 1186, vigslet i 1204 og var ferdig i 1250. Den er en merkelig blanding av romansk og gotisk, som vi skal se på de neste bildene.

Turistene strømmer til fra hele verden og her er hovedportalen inn til katedralen.

Her ser vi typiske romanske trekk, mens sidealteret er nok noe yngre. Det minner mer om barokk.

Her er orgelet og buene er typisk romanske.

Her er hovedskipet i katedralen.

Her ser vi bakover i kirken med alteret i ryggen.

Her er detaljer fra katedralen utenfra. Først tar vi en tur tilbake.

Her er fontenen på Praça do Giraldo enda en gang. Hva steinene i forgrunnen forestiller, vet jeg ikke. Denne plassen var veldig hyggelig. Nå er det frivillig lunsj, og etter å ha funnet en nødvendig kinesisk butikk der de har alt, spiste vi på Mr. Pickwick.

Takk og lov for kinesiske forretninger! I nøden er de din beste venn. De har alt det nødvendigste. Svein trodde meg ikke, men var veldig glad for at han tok feil.

Gatebilde på vei ned fra katedralen.

Her på Mr. Pickwick spiste vi en smakelig lunsj før vi gikk videre til universitetet i Evora. Det var også meget berømt. Det ble anlagt av jesuittene i 1559. Det er som vi skal se kjent for sine fliser.

Her er universitetsplassen.

Disse blå flisemenn står her med hatten i hånden på hver sin side av hoveddørene og de skal ønske studentene velkommen. Dette universitetet har mest klassiske humanistiske fag.

På dette universitetet gjaldt blå fliser overalt. I alle klasserom, i gangene og til vi ikke orket mer.

Blå fliser over alt. De malte hver flis for seg, ble det sagt, så det var jo et imponerende arbeid.

Her er også søylene blåfliset.

Vi var lettet over å forlate universitetet og alle trappene. Den lokale guiden var ikke så stiv i engelsk heller og det hele ble i overkant blått. Dette er Largo da Porta de Moura. Fontenen på denne plassen er fra renessansen og her nede drakk dyrene, mens på øvre plan var det menneskene som drakk.

Vi var imidlertid ikke ferdig med kirkene. Nå skulle vi til Sao Francisco og det spennende med den, var at de hadde et beinkapell. Slike knokkelkirker er det mange av i Europa, også her i Evora.

Dette er inngangspartiet til Capella dos Ossos. Delvis har de slike knokkelkapell for å minne oss på at vi er dødelige, men like viktig er at de simpelthen har for mange gravlagte her. Derfor må de finne på måter å oppbevare alle knoklene på.

Dette kapellet var under oppussing, og det gjorde at vi ikke fikk se så mye. På den annen side begynte vi å bli trette. Klokken nærmet seg 17 og det hadde vært mye på én dag. Vi fikk vite at disse knoklene venter på våre knokler, og det er helt greit for meg. Dekorasjonene i taket var flotte. Selv i disse vakre og lyse fargene har de malt inn dødninghoder.

Her er en knokkelsøyle mellom alle stillasene. Utenfor var det bilder av gamle noter, langt mer interessant, syntes nok vi.

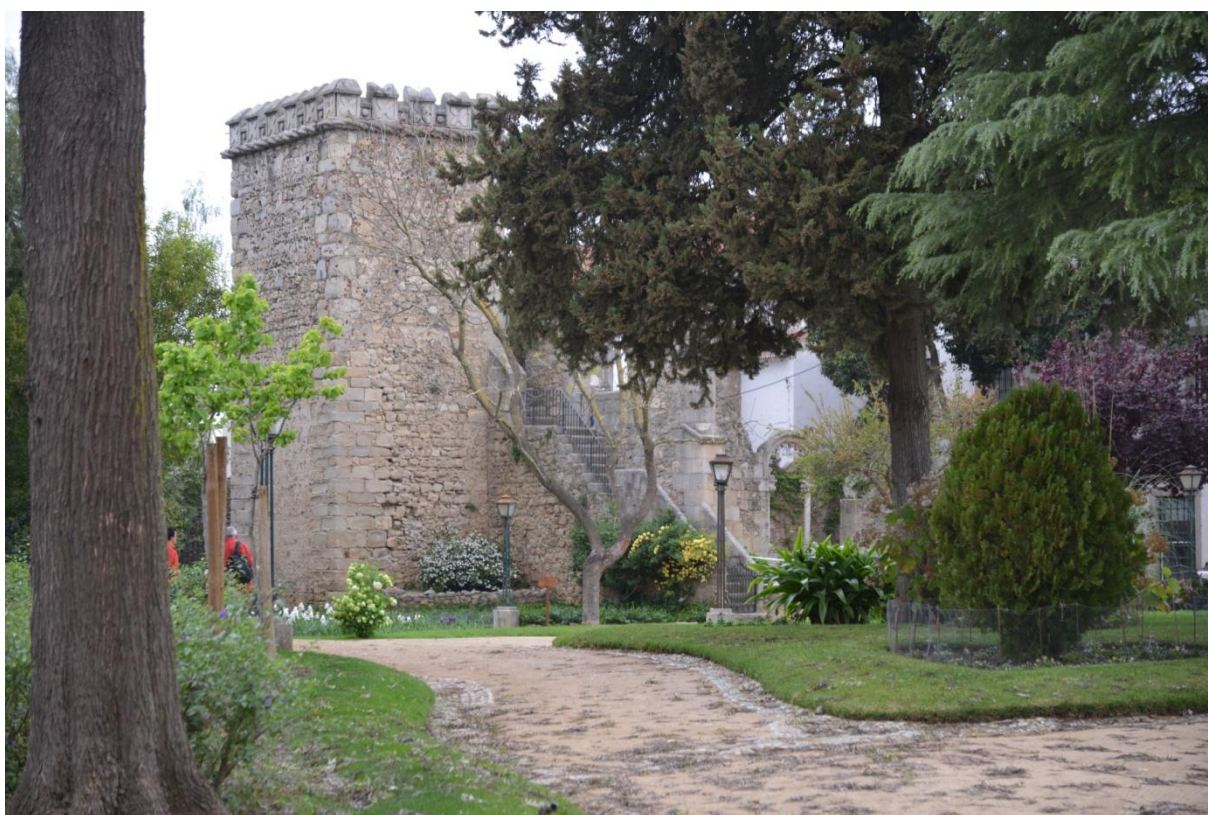

Den lokale guiden ville vise oss enda et hus, men da vi så denne parken, var det ikke mulig å samle troppene. Vi rømte av sted og to guider var ikke nok til å gjete oss tilbake til flokken. Vi var våte av regnet og mette av inntrykk. Disse fuglene i vannet skapte større begeistring enn enda et bygg.

Jeg lurte på hva dette var, og da jeg kom rundt det, viste det seg å være et kulturhus.

Jeg hørte en underlig lyd. Noen sa det var en påfugl, og da gikk jeg på påfugljakt.

Jammen fant jeg den! Nå dro vi hjem til Evora hotell og fikk skifte til tørre klær. Vi skulle tilbake til Evora for middag senere. Vi fikk suppe og meget velkøkt lam. Meget godt. Lokalet var trangt og det var godt å gå derfra. To dager med så mange inntrykk kan bli slitsomt.

Jeg tror det var denne gaten vi hutlet oss ned for å spise om kvelden i øsende regn. Kanskje ser vi skiltet til restauranten til venstre i denne gaten.

Dag 4: Fra Evora til Estremoz, Castelo de Vide og frem til Tomar. Denne dagen ble en hviledag sammenliknet med de to første.

Trompe d'oeil. Det bølget ikke, men fortauet symboliserer mye gåing i dag også.

Atter en borg å besøke. Borgen i Estremoz ble gjenoppbygd av kong Dinis (1261-1325.)

Maurerne ble drevet ut for siste gang under hans regjering og han bygde den altså opp igjen til en kongeborg. Her bodde han med sin dronning Isabel (1271-1336). Isabel kjedet seg i denne lille landsbyen og derfor kledde hun seg i vanlige klær og gikk ut for å finne ut hvordan folket hadde det. Hun ble svært forskrekket da hun så hvor dårlig det sto til med folket, så hun stjal litt penger fra sin manns skattkiste for å kjøpe brød til de fattige her i Estremoz. Kongen merket at penger ble borte, så han la seg på lur for å finne ut hvordan de forsvant. Han oppdaget at det var Isabel som tok pengene, og han satte opp en felle for henne. Hva har du under kjolen, spurte han. Isabel var livredd og skalv, for selv om hun var dronning og visste at mannen var veldig glad i henne, var det ikke farefritt å stjele fra statskassen den gang heller!

Med skjelvende hender trakk hun opp kjolen, og det som falt ut var rosenblad - ikke en mynt! Dette kalles rosemirakelet her i Estremoz og hun ble kanonisert. Dinis var ikke verst, så han lot henne fortsette med å gi brød til de fattige.

Nå står vi utenfor borgen og ser utover Estremoz. Her er det ikke så mange severdigheter, så vi slapper ganske godt av. Det byen er mest kjent for, er marmorbruddene sine. Disse er internasjonalt kjente og sammen med byene [Vila Viçosa](#) og Borba utgjør Estremoz Portugals "marmorskatt". Disse skal vi besøke senere.

Vi fortsatte i hvert fall oppover til borgen som i dag i store trekk består av tomme bygninger og en pousada. Pousada er det portugisiske navnet på det som på spansk heter parador. Det er offentlige hoteller som er anlagt i fornemme gamle bygg. Det koster en del å bo der, men ikke urimelig mye i Spania i hvert fall. Myndighetene mener at om de drives som hoteller, blir bygningene bedre passet på og vedlikeholdt.

Vi vandret opp Rua da Reina Santa Isabel og kom til hennes plass på toppen av borgen. Der sto det selvsagt en statue av henne.

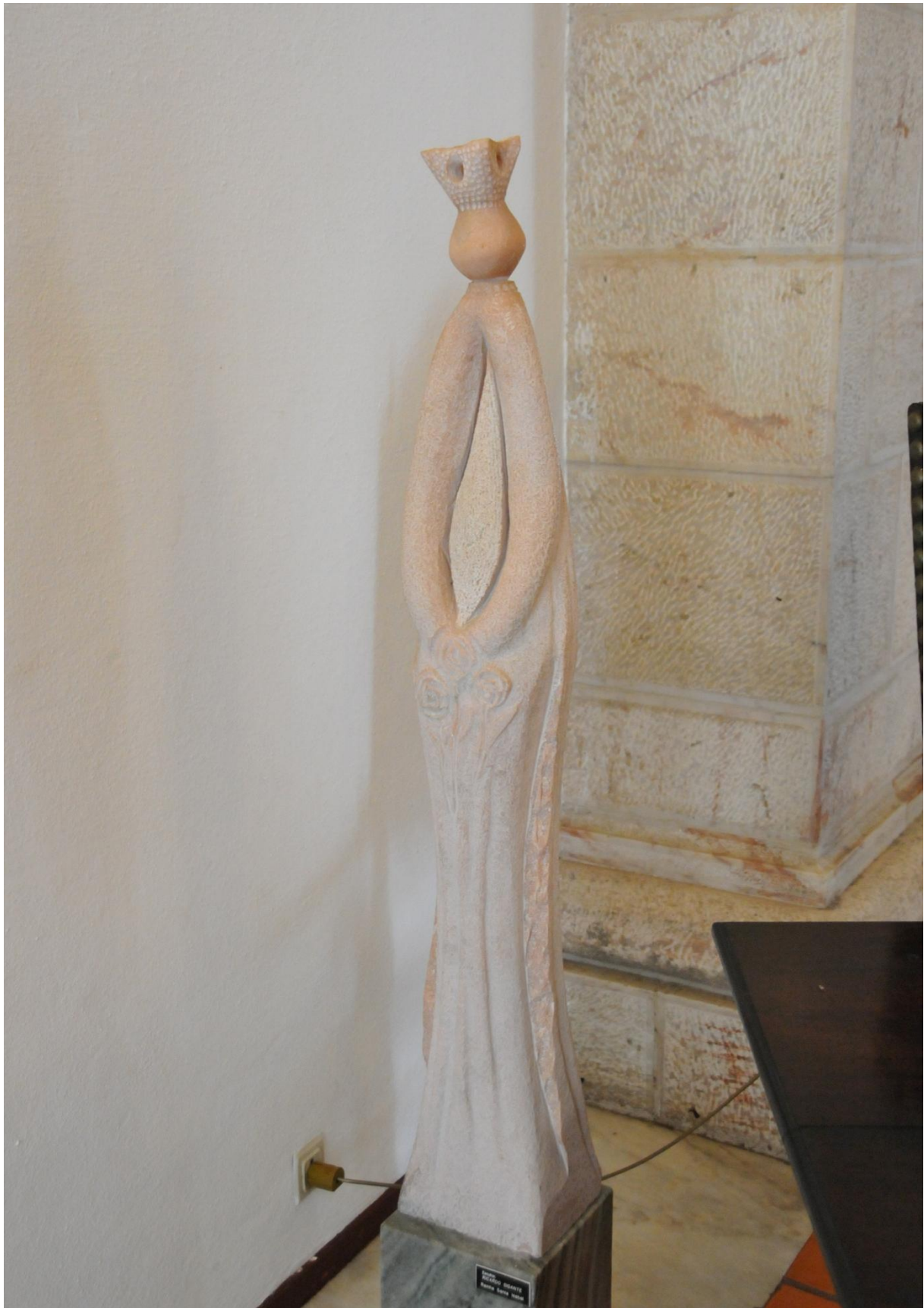
Her går vi i dronningens gate opp mot borgen.

Nå er vi nådd opp til borgen og dette er pousadaen.

Disse to bildene på denne side og neste er to ulike fremstillinger av henne. Her har vi en tradisjonell fremstilling, men den neste er langt mer moderne. Den står inne i Pousada da Reina Santa Isabel.

Her har vi den moderne dronning Isabel. Skulpturen er laget av Ricardo Gigante. Han er fra den andre marmorbyen Vila Viçosa og er født i 1969.

Her er inngangen til pousadaen og det ser flott ut med borggård og det hele.

Her er foyéen til pousadaen og her står jeg og fotograferer Isabel.

Her ute i borggården kan man kose seg og bestille drinker på en langt mindre regnfylt dag.

Utsyn fra borgplassen over og under et uthus der plakaten sier at kunstnere kan leie seg inn med atelier.

Her tar vi et siste blikk på borgtårnet før vi vender nedover mot byen.

På veien nedover passerer vi det gamle fengslet som er gjort om til restaurant. De har beholdt de digre gitrene for vinduene.

Marmorsøylen i manuelinsk stil midt på torget i Estremoz.

På formiddagen begynte de litt eldre herrene i Estremoz å samle seg på torget.

Her samler de seg rundt denne benken.

Og her har vi de sittende i nærbilde. Diskusjonene gikk ganske høyløyd.

Hele samlingen foregikk ikke så langt fra denne kirkelignende bygningen som også er museum.

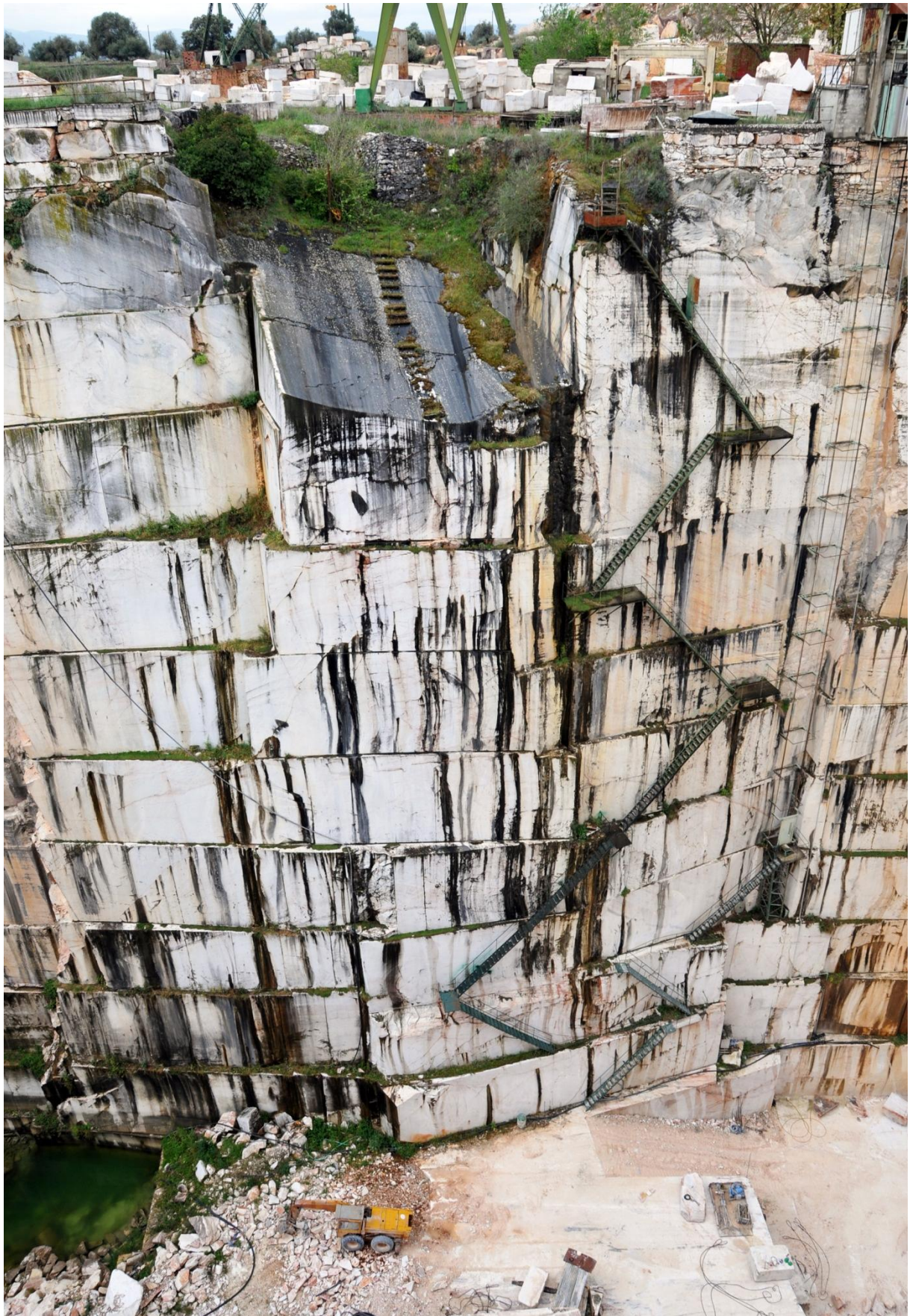
Ellers syntes jeg nok at dette var det mest interessante bygget jeg fant i Estremoz på gatene langs torget.

Vi kaster et siste blikk opp mot borgen igjen, for nå henter bussen oss for at vi skal se på marmorbruddet her i Estremoz.

Like til høyre for denne kirken lå de største marmorbruddene i dag.

Dette er et meget dypt hull og her ser marmoren hvit ut. Legg merke til de grønne trappene i vegg.

Her er marmoren mørkere og kanskje er det denne som er rosa. Disse høydene var nifse.

Dette ser ut som om veggene er rast sammen. Det var dype, stygge hull der de hadde brutt marmoren. Fra bussen så vi senere forlatte marmorbrudd og der var det ikke gjort noe for å dekke det til. Derfor var det dype vannhull, og vi så ikke noe gjerde rundt.

Dels marmor, dels murpuss. Vi skal videre til Castelo de Vide og bussen er klar.

Vi kom til Castelo de Vide og været var ikke så ille da vi kom. Byen så moderne ut her, men dette er i utkanten.

Parken er velholdt og vi visste ikke hva vi skulle se.

Men straks jeg så denne kirken, skjønte jeg at det var nettopp denne og byen som lå rundt den som var reklamebildet for turen på Temas hjemmeside. Her er Ulrika også kommet med.

Her er kirken sett forfra, men den er mest imponerende vinkel ser vi på neste side.

Kirken er kjempestor og troner over byen som nesten forsvinner under den. Bildet under er "stjålet" fra Tema Star Tours hjemmeside. Dette var reklamebildet for reisen.

Byen er nok flottere i solskinn enn i regn, men bildene blir kanskje bedre når det er overskyet.

En hver portugisisk by med respekt for seg selv har et gammelt tårn og vi måtte klatre i høyden.

Castelo de Vide er en meget sjarmerende by som vi snart skal se, men dette er et minnesmerke over en av byens store sønner, kaptein Salgueiro Maia, nemlig han som var med på nellikrevolusjonen i 1974.

Slike bratte stier måtte vi tilbakelegge for å komme opp mot borgen. Dette er fra det gamle jødiske kvarteret i byen.

Smugene var trange, men blomster måtte de ha plass til.

Dette bildet er fra bebyggelsen rett under borgen. Det er virkelig idyllisk her også.

Castelo de Vide gjennom et ganske gedigent stort skyteskår.

Været var ei det beste for å si det slik.

En idyll fra det jødiske kvarteret i byen.

Nedovturen var også krevende og bratt.

Slik var småbutikkene som hadde siesta. Jeg kom inn i en av dem og fikk kjøpt to fine oster.

I disse trange og stupbratte gatene kjørte bilene. Vi likte ikke biler på dette glatte underlaget.

Her ligger selve ungdomskilden ifølge Ulrika. I hvert fall skal vannet fra denne kilden ha legende effekt.

Vel nede fra borgen og tilbake ved kirken fikk vi gå for oss selv for å finne et lunsjsted. Vi fant et som så ganske lugubert ut, men som hadde riktig god og lett mat. Men først skal vi se på et par moderne kunstverk.

Her er en fløytespiller og kunstneren heter Santos Lop .. Det er alt vi vet.

Her har vi et madonnamotiv kanskje?

Her sitter vi og venter på bussen.

Vi avslutter Castelo de Vide med en annen av byens store sønner, Mouzinho da Silveira, en stor statsbygger i Portugal på tidlig 1800-tall.

Vi ankom Tomar, Tempelriddernes by og tok inn på reisesens beste hotell, Hotel dos Templários. Rommene var strålende og utsikten upåklagelig. Her opp mot borgen og Kristuskløsteret.

Her ned mot elven Nabao og parken.

Her ut mot byen. Været hadde lettet og vi spiste middag på hotellet. Det var her Tempelridderne fikk et fristed av kong Dinis da de ble forfulgt av paven og den franske kongemakten. De kunne ikke bare fortsette her som ingenting. Derfor skiftet de navn til Kristusordenen, et ganske patetisk forsøk på å skjule dem, men det gikk bra likevel.

Neste dag ble den flotteste på reisen etter min vurdering. Denne gamle borgen med kirken og klostergårdene var noe helt for seg selv.

Dag 5 startet vi utenfor klosterborgen i Tomar. Her blomstrer Judastreet i all sin prakt.

Her er vi alle på vei inn til borgen.

Her ser vi ut av et skyteskår, og her har det åpenbart vært fred lenge.

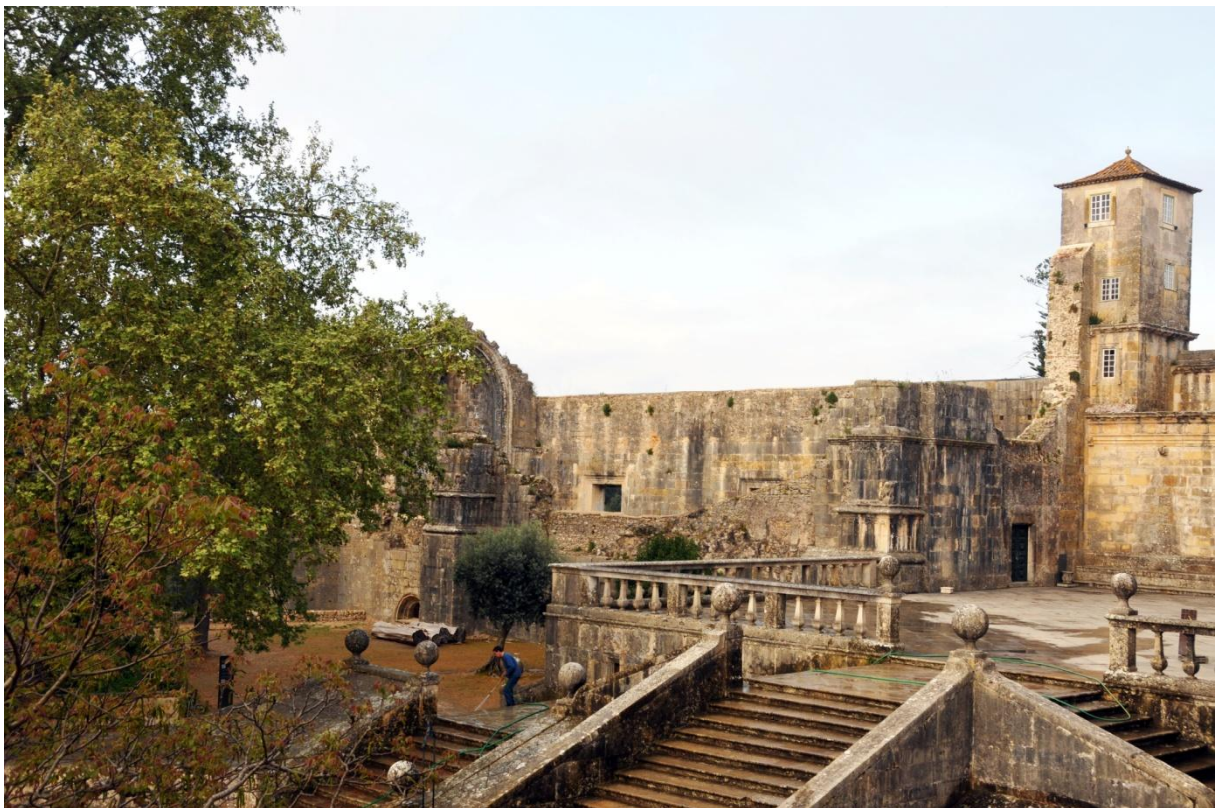
Innenfor den eldste delen av borgen eller klosteret.

En av de eldste murene.

Vi ser mot denne rotunden som er en sentral del av klosteret. Vi skimter selve kirken bak.

Her holder man det rent og ordentlig.

Dette var en av de mange klostergårder. De hadde ulike funksjoner. Dette tror jeg var klostergården for vasking av så vel en selv som annen vask.

Her er galleriet på den samme klostergården.

Fliser har de valgt også her.

Her har vi enda en klostergård.

Denne klostergården ser langt mer idyllisk ut enn den forrige, men jeg tror det er begravelsegården med sine doble søyleganger.

Men det er den runde romanske kirken fra siste halvdel av 1100-tallet som er det store å se. Det lille tilbygget fra manuelinsk tid fra 1400-tallets siste halvdel er en tilføyelse for å få en kirke med kirkeskip, altså en "modernisering" av den romanske.

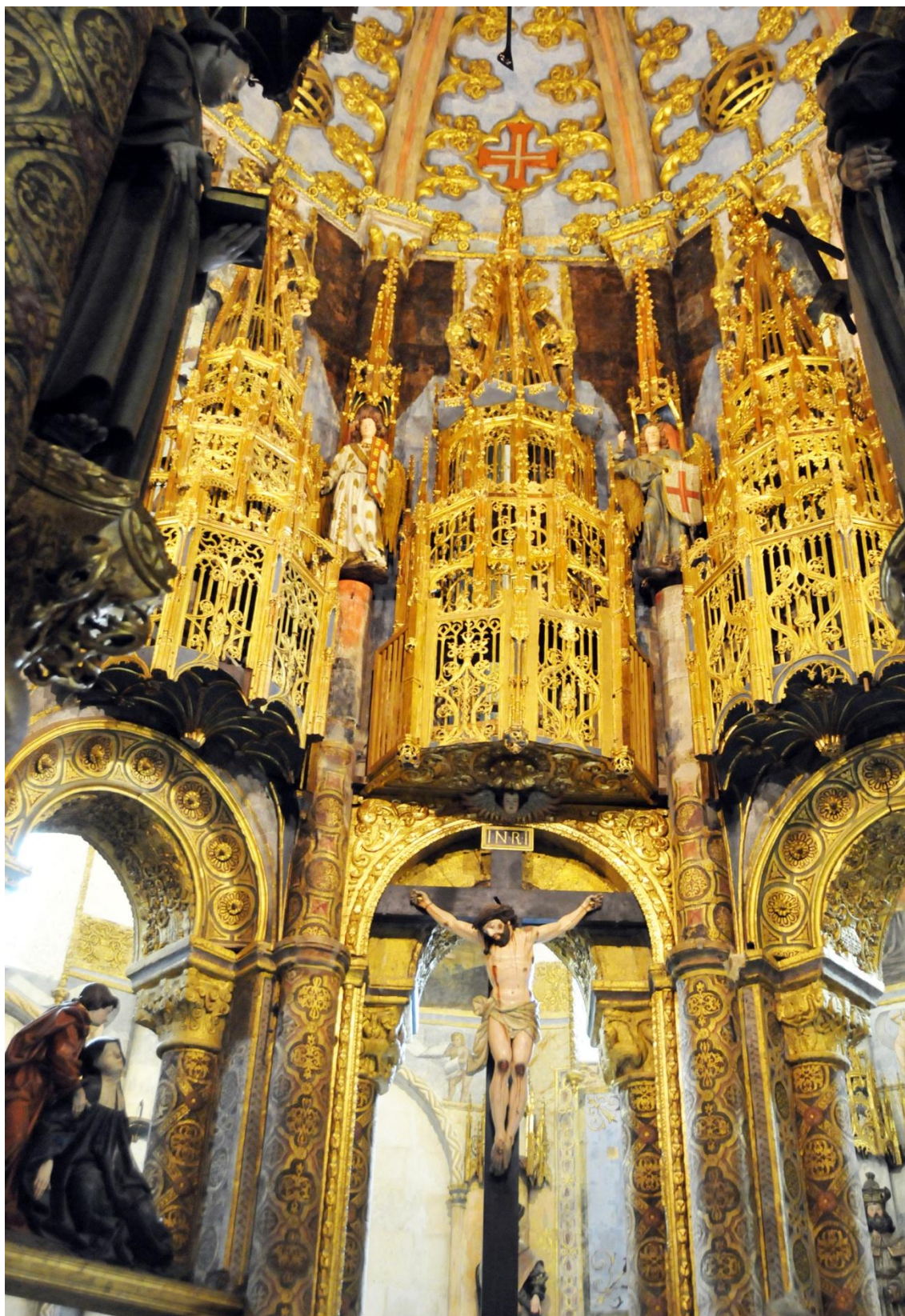

Her ser vi inn i den gamle romanske kirken som er rund. Legg merke til prekestolen til høyre og at det for symmetriens skyld er malt en tilsvarende på venstre side. Nå står vi inne i den manuelinske delen.

Her ser vi to bilder fra taket mellom den ytre rammen og det indre aller helligste.

Her henger Kristus på korset i den aller innerste kjernen av kirken. Legg også merke til Tempelridderkorset øverst mot taket.

Her er enda et fra den mellomste rammen og inn til det aller helligste.

Her er et av veggmaleriene i den neste innerste delen av den romanske kirken.

Her er en detalj fra søylene og dekorasjonen på dem.

Dette er nok fra den senere tilføyelsen fra siste halvdel av 1400-tallet.

Dette er nok mer gotisk tak enn det vi så i den runde kirken.

Denne utrolige og merkelige rekkverkstolpen midt inne i rekkverket hørte også med til den gotiske delen av kirken.

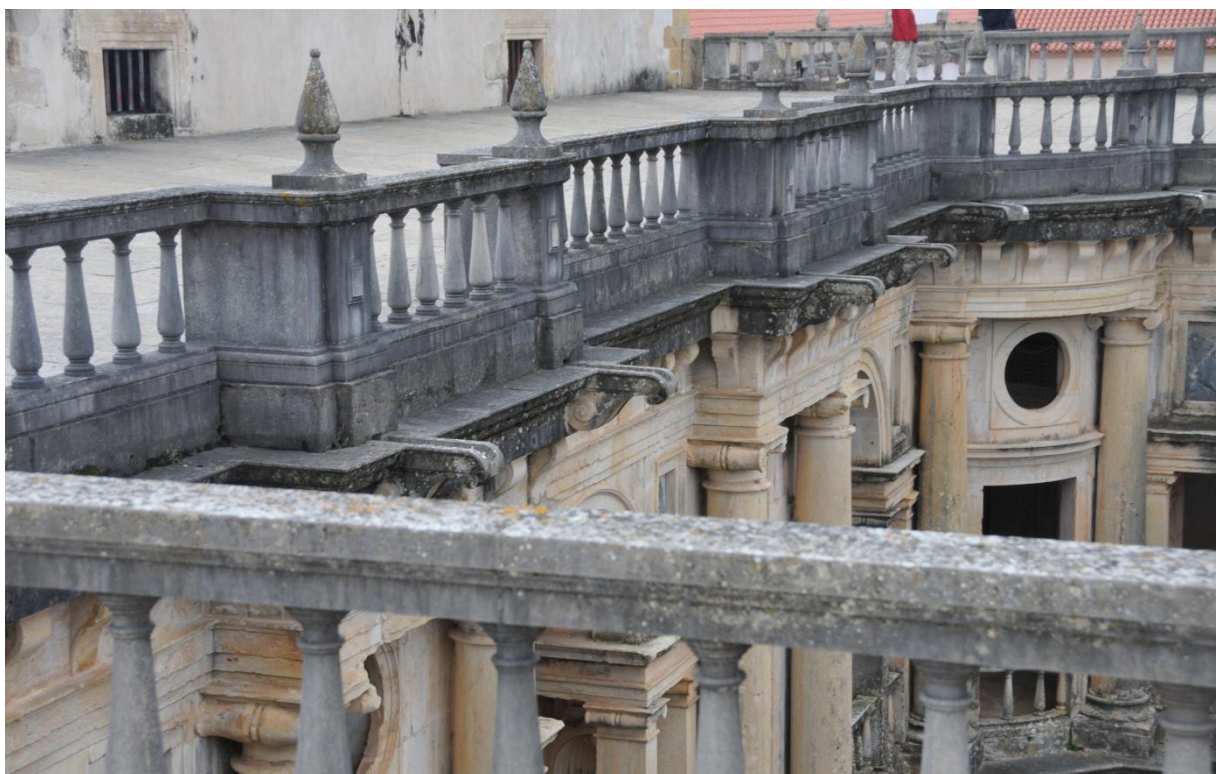
Dette er fra kjellertaket der det ikke var høyt under taket, akkurat. Forseggjort var det likevel.

Det var nok likevel fra utsiden at dette manuelinske kapellet var mest imponerende. Her ser det ut som om kirken ligger på taket av plassen under. Denne klostergården nedenfor er Joao IIIs klostergård og den er den absolutt fineste.

Slik ser Joao III's klostergård ut - meget standsmessig.

Taket over klostergården er skrått, slik at regnvannet renner ned mot dette rekkverket. Her er det hulrom og som vi ser, går det små renner ut under hver søyle og slik renner vannet fra taket ned i klostergården under.

Det mest kjente av utsmykningen på kapitelbygget til kirken, dette vinduet. Det er typisk manuelinsk stil, og det sies at mannen med flat hatt og stort skjegg aller nederst er arkitekten selv, Diogo de Arruda.

Her er hele høyden på kapellet - også det som var gjemt bak terrassen.

Dette øverst kan være utsyn over klostergården Santa Barbara.

Dette er faktisk munkenes toalett. Det er flere klostergårder enn vi fikk med oss og vi finner dem ikke på nettet heller.

En av klostergårdene heter Kråkenes gårdsrom. Her vil jeg tro vi er like i nærheten av det.

Dette er et typisk manuelinsk vindu - helt uskadet av lav og vekster.

Her står Svein i Santa Barbaragården og her ser vi hvor angrepet kirken er av lav utvendig.

Her er det samme men tatt inne fra buegangen.

Her ute i munkenes have virker alt så rolig og fritt. Vi skal gå og er på vei tilbake til bussen.

Ute av klosterborgen og nede i Tomar fant vi disse svaleredene.

Vi ser huset med svaleredene helt til venstre og borgen rett over horisonten.

Den lokale kirken på torget noen gater lenger innover mot sentrum hadde også en manuelinsk portal. Den var neppe på alder med klosterborgen.

Jeg falt også for dette borgerlige hjemmet med rosefliser over de buede vinduene.

Her er kopi av et romersk vannhjul ved Nabaovelven.

Her ser vi innover parken med vårt behagelige hotell i bakgrunnen. Så møttes vi ved bussen for å dra innom begravelleskirken til Tempelridderne, senere Kristusordenen på den andre siden av byen, Santa Maria do Olival.

Santa Maria do Olival er en ganske beskjeden kirke fra siste halvdel av 1100-tallet. Grunnleggeren av Tempelridderordenen og borgen i Tomar ligger også begravd her, Gualdim Pais. Han døde i 1195.

Kirketårnet er frittstående. Tomar by ligger forøvrig på restene av den romerske byen Sellium. Den ble gjenerobret fra maurerne i 1159 og straks etter grunnla Gualdim Pais borgen på høyden i Tomar.

Navnet Santa Maria do Olival henger nok sammen med olivenlunden utenfor. Trærne i bakgrunnen er eldgamle.

Heller ikke innvendig er kirken mye å se på.

Av de mange sidealtrene tar jeg med dette, for øverst på steintavlen på venstre side står grunnleggeren, Gualdim Pais' navn. Alle tempelridderne og senere Kristusorden-ledere ble altså begravet i denne beskjedne kirken. Kanskje er det en symbolikk i dette med beskjedne gravplasser.

Vi skulle videre til universitetsbyen Coimbra denne dagen. På veien skulle vi spise lunsj på et sted ved veien, der vi ble servert gjøgris, en spesialitet i denne regionen. Jeg synes nok det virket litt grotesk, men guiden sa det var en opplevelse, og maten var for så vidt god, men jeg forsynte meg ikke to ganger! Vi fikk sikkert en suppe til forrett, for det var det vanlige i Portugal. Restauranten så ikke ut i måneskinn. Det virket som om den var et lett ombygd bilverksted eller noe i denne stilen.

I Coimbra fikk vi et meget sentralt og greit hotell. Vi var så mette etter lunsjen og så lite innstilt på å traske gatelangs mer at vi dro ut med vonde ben og intet kamera i byen. Vi fant til slutt en stor matbutikk der vi fant rundstykker, vann og vin, og så slepte vi oss hjem. I Tomars Kristusordensborg hadde vi gått så alt for mye. Jeg hadde fløyet opp ganske skumle og nedslitte vindeltrapper i marmor for å komme høyt og se mest mulig, så nå var det egentlig slutt. Senere viste det seg at vi hadde gått i de mest sentrale strøkene i Coimbra, men det var jo ikke dem man kom for å se.

Sightseeingen i Coimbra var universitetet og utsiktene fra Valle do inferno, Helvetesdalen på andre siden av elven Mondego. Her fikk vi et flott perspektiv på byen.

Vi avslutter oppholdet i Tomar med dette flotte og knudrete oliventreet utenfor kirken.

Dag 6 dro vi rett til Coimbra universitet. Det var ikke så veldig imponerende med én gang. Dette er moderne, men vi skulle gjennom denne porten under restaurering på bildet under.

Universitetet i Coimbra ble grunnlagt i 1290 av den gode og driftige kong Dinis, et av verdens eldste. Men det levde en omflakkende tilværelse til kong Juao III ga det sitt sommerpalass i 1537.

Her er den høytidelige hovedinngangen til bygget og til høyre står det på vegg at det er det juridiske fakultet som holder til.

Her ser vi ut over universitetsplassen. Aller lengst til venstre er den flotte hovedinngangen til biblioteket fra 1700-tallet, Biblioteca Joanina. I svært barokk stil innvendig som vi snart skal se.

Dette gruppebildet ble tatt av en studentorganisasjon. Studenten foran kappen sin med oss bak solgte kataloger med gruppebilde og DVD for 10 euro, antakelig til inntekt for en studentorganisasjon.

Her har vi en annen ung mann som også selger og står frem i sin studenterkappe.

DEt var mange kvinnelige studenter her som også solgte brosjyren, men denne piken er på langt nær så pågående som guttene var.

Joao III (1502-1557) var nok den mest imponerende personen her med sin gave til universitetet. Noen sa han liknet på Henrik VII av England, og klesstilen var i hvert fall lik siden de var samtidige.

Her er universitetsplassen igjen, og under et utsiktsbilde fra plassen.

Det er vanskelig å se, men det går en moderne bro over elven Mondego. Dit skal vi senere.

Dette er porten til universitetets kapell. Her får vi ikke ta bilder, så fra nå av må vi stjele friskt fra nettet.

Universitetskirken i Coimbra, Sankt Michael.

Legg merke til dette orgelet: orgelpipene vender ut i rommet. Svein mente at det ville gi gal klang i et så lite rom, men vi så flere slike orgeler.

Her får vi med enda et bilde fra kirken. Her ser vi den øvre delen av det praktfulle orgelet og de lyse og lette fargene i taket enda bedre. Flisene på veggene tyder på at de er eldre, før perioden da de nesten bare brukte blå fliser. Disse ser nesten mauriske ut i stilen, men så gamle er de ikke.

Dette skal ifølge opplysninger på nettet være en annen av Coimbra universitets biblioteker. Jeg fant det på en liste der de kårer verdens vakreste biblioteker. Dette er nok mindre og på langt nær så kjent som det vi nå snart skal besøke. Det er Biblioteca Joanina, bygd på 1700-tallet av kong Joao V og navngitt etter ham.

I Biblioteca Joanina rår barokkstilen uhemmet og det som ser ut som marmorsøyler er rent treverk, fordi det holder bedre temperatur og klima for å lagre bøker. De innførte store mengder edeltre under kolonitiden, og det er verken spart på edeltreet eller gull.

Guiden fortalte at det jo kom mange angrep på de gamle bøkene av insekter. For å holde bøkene skadefrie hadde universitetet "inngått" en avtale med lokale flaggermus. Hver aften fløy flaggermusene inn fra sine gjemmesteder og jaktet insekter hele natten inne i biblioteket. Avføring fra flaggermus er sterkt etsende, så hver kveld dekket de til bordplater og annet verdifullt med store duker og tepper som de kunne ta ut og riste og vaske om morgenen. De måtte også rengjøre store deler av biblioteket, men flaggermusene gjorde mer enn nytte for seg i å bevare de over 30 000 gamle bøkene i Joaninabiblioteket i hvert fall.

Dette er inngangen til Joaninabiblioteket, og vi fikk ikke fotografere så bildene som følger er fra nettet.

I det fjerne ser vi et flygel, for dette stedet ble også brukt til kulturevenementer.

Her er et bilde fra galleriet.

Og her slutter galleriet og et portrett avslutter denne delen av galleriet som fortsetter på den andre siden av portrettet.

Alt er edeltre dekorert ed maling og gull.

Slike praktfulle tremøbler med så mange utskjæringer var det mange av.

Disse to takbildene viser ikke så tydelig det vi opplevde. Dette er trompe d'oeil-effekt. I virkeligheten så disse takmaleriene ut som om de var dypere og kantet av avrundede gesimser. Ifølge guiden var de paddeflate, men malerne var store kunstnere som fikk takene til å se ut som hvelvinger.

Universitetet har fra gammelt av hatt sitt eget ordensvesen med politimyndighet og eget fengsel. Der fikk studentene sone, men det ble tatt hensyn til studier og eksamener, så de fikk midlertidig slippe ut av fengselet for å avlegge eksamen.

Vi avslutter turen i Joaninabiblioteket med de indre gemakkers sentral motiv. Bildet er ganske uskarpt, men det blir ikke bedre når det er stjålet fra nettet. Jeg har en bok fra biblioteket for nærmere studier.

Vi dro fra universitetet til Helvetesdalens utsiktspunkt, og her fanget vi broen midt i bildet som de er så stolte av.

Men dette med utsikt til Coimbra universitet på andre siden av Mondego er vel det flotteste.

He ser vi oppover elven og hvordan byen vokser nordover.

Enda en moderne bor som de er veldig stolte av. Nå forlater vi Coimbra mot Porto, men først en liten overraskelse.

Dette syntes i hvert fall jeg var overraskende. Det er vinmakeriet Quinta do Encontro, vanligvis forkortet som QdoE. Dette er et topp moderne vinmakeri grunnlagt i 1990 og i sterk kontrast i hvert fall tilsynelatende til Fonseca som vi besøkte like ved Setúbal.

Midt ute på landsbygda med lite bebyggelse ligger altså dette hypermoderne anlegget. Formen på bygget øverst minner om de vinfatene av stål de har i kjelleren under anlegget over bakken.

Vi gjorde hva vi kunne, men våre bilder ble ikke så klare som dette, for det var for lite lys. Slik sto altså stålfatene som huset vin - her er ingen eikefat, men de hadde også det.

Dette bildet er det beste vi fikk. Her kommer druene inn på båndet fra porten i bakgrunnen og føres ned i dette pressekaret i forgrunnen. Herfra blir massen fraktet videre inn til ståltankene over.

De hadde også eikefat her nede.

Og flaskelagre. Men mye av vinen ble sendt bort på fat til tapping andre steder. Her var det meget hygienisk og ordentlig.

Etter omvisningen ble vi invitert på en praktlunsj i restauranten. Vanligvis bryr jeg meg ikke så mye om mat at jeg gidder å nevne det, men her gjør jeg et unntak.

Denne lille butterdeigretten fylt med ost var så luftig og sprø at jeg aldri har kjent maken. Jeg er sikker på at hovedretten også var god, men det tenkte jeg ikke så mye over. Det var visst kalvekjøtt og Creme brulée til de andre til dessert. Vinen var god, men jeg gikk opp en klasse i butikken.

Her var det bare å velge. Jeg tok en prisvinner av de røde og et par muscateller. Det var jo grenser for hvor mye vi fikk plass til i kofferten. Vi hadde kjøpt en del på Fonseca også, men portvin gadd vi ikke. Det finnes nok på Polet av dem.

Her på verandaen fikk vi snacks før lunsj med vin til . Men så måtte vi videre til reises siste stopp.

Vi kom inn til Porto med bussen ved 15-tiden, og dette synet fikk meg til å skjønne at Porto var en by etter mitt hjerte. Vi bodde sentralt i byen, og da var jo hotellet ikke så mye å skryte av.

Det hadde vært dårlig vær i Porto også, og derfor sprang gleden og folkelivet frem denne første finværsdagen og lørdagsettermiddagen. Denne unge mannen var en dyktig sanger, og snart skaffet han seg en stor tilhørerskare.

Så tettpakket var hovedgaten Santa Catarina! Folk myldrer i det fine været. Stemningen er helt topp.

Her går trikken bare i øverste del av Santa Caterina før den svinger ned til gaten til venstre.

Her går trikkesporet videre bort fra Santa Caterina via Rua 31. janeiro. De hadde åpenbart trikker i Porto også.

En merkelig dekorasjon på dette kjøpesenteret.

Her er et annet bygg, og det er vel på grunn av de smaragdgrønne flisene at jeg tok dette.

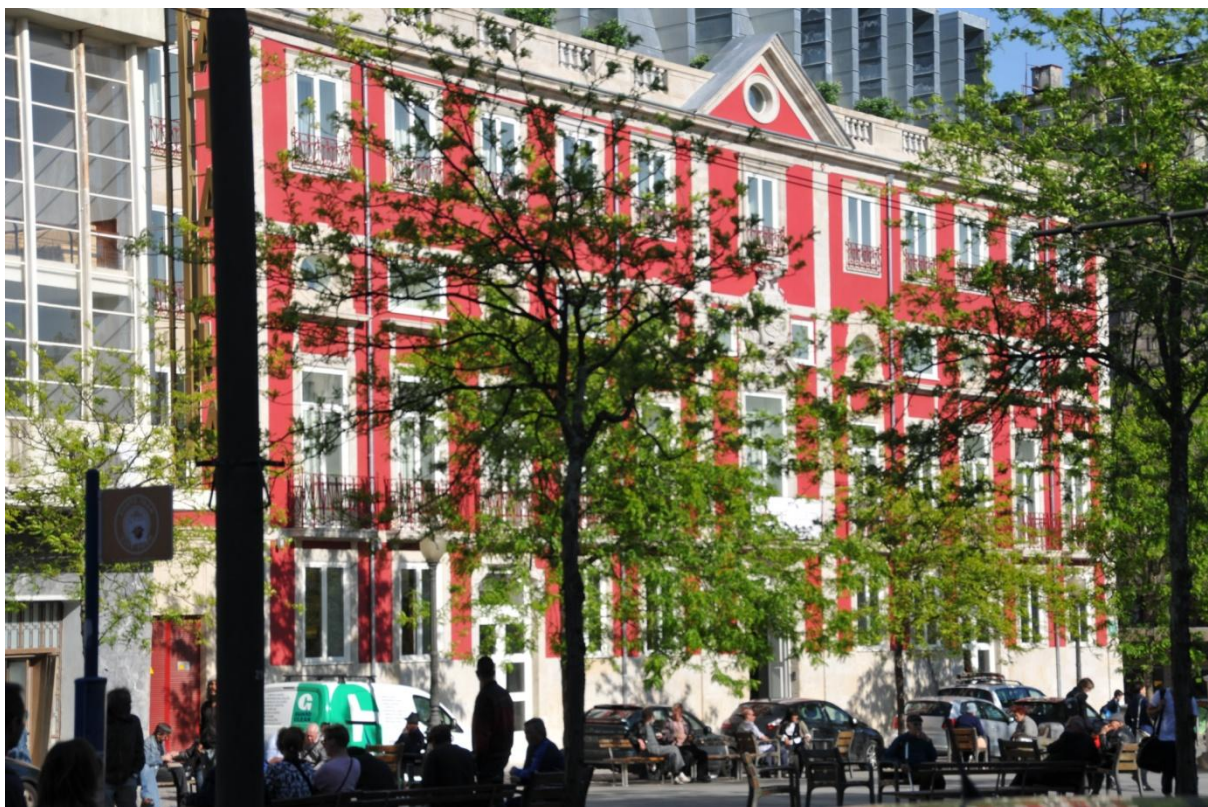
Smellvakker fasade på dette bygget.

Utenfor denne kirken som lå like ved hotellet vårt, Mercure, lå denne "bryllupskirken". I dag på lørdag var den særdeles populær. Brudeparene sto i kø, og her samler gjestene seg fra flere bryllup.

Her er den populære bryllupskirken Igreja Santo Ildefonso, ferdig bygd i 1739, typisk portugisisk barokk. Den ligger på Batalhaplassen, altså like ved vårt hotell.

Dette er en hotellfasade på Praça da Batalha. Det lå flere finere hoteller her, men vårt hørte ikke med til dem.

Dette er også en flott fasade, synes jeg.

Dette er Capella das Almas som også ligger på Caterinagaten. Den er ikke så imponerende med unntak for de flotte flisene.

Vår unge venn fortsetter å spille mens vi er på hjemvei. Vi har nettopp kjøpt ost og brød. Vin hadde vi.

Vi får vel ta med Teatro Nacional São João, altså det lokale nasjonalteater også på Praça da Batalha.

Her er enda mer av plassen. Den har tilhørt det historiske senteret av byen.

På Praça da Batalha står en statue av Pedro V fra 1862. Slaget plassen er oppkalt etter, skal ha foregått mot maurerne på 900-tallet så det er ikke så veldig aggressivt.

Her ligger vårt hotell også på Praça da Batalha. Vi tok kvelden med vin, mat og gode bøker.

Dag 7 var vår siste hele dag i Portugal og den skulle vies den sjarmerende byen Porto.

Dette er Tore dos Clerigos, et frittstående kirketårn til en kirke. I Porto er dette et landemerke. Jeg hadde nok begynt å miste interessen for kirker og omvisninger nå.

Dette er en av de mange bokhandler i verden som er kåret til verdens vakreste. Den er jo fin, men det tipper nesten over nå.

Disse to kirkene er karmelitterkirker. Den til venstre er for nonner og den til høyre er for munker. Munker og nonner kunne ikke være i samme bygg, derfor er det et "hus" mellom dem på ca 1 meter.

Her er de samme kirkene fra siden, og jeg tar med et par innbilder fra Carmelitakirken for kvinner.

Denne kirken fikk vi se innvendig fordi det ikke var noen gudstjeneste på gang. Det var jo søndag.

Her er de samme horisontale orgelpipene som vi så i universitetskirken i Coimbra.

Nå hadde i grunnen jeg fått nok av kirken, historiske sykehus og annet. Her er en grønn og en rød trikk. Det var mer for meg nå.

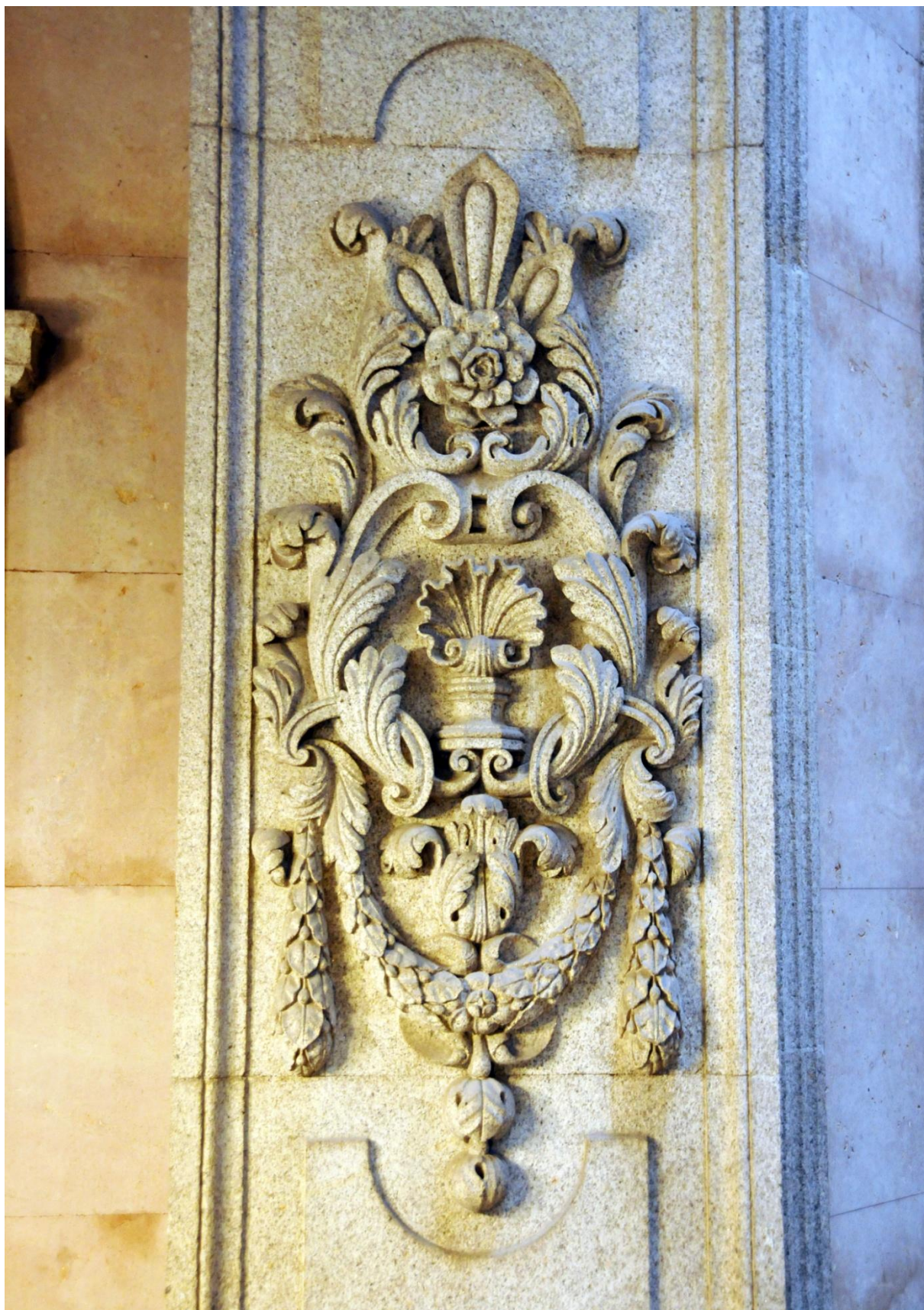
Et "forargelsens hus" Som man kanskje skjønner, har jeg behov for nye motiver. Selv pisset i Porto duger nå fremfor kirker. Men vi skal videre til Børsen i Porto, huffamei.

Palácio da Bolsa, børspalasset i Porto er fra 1834 med sikkert flere påbygninger. Her er sentralhallen.

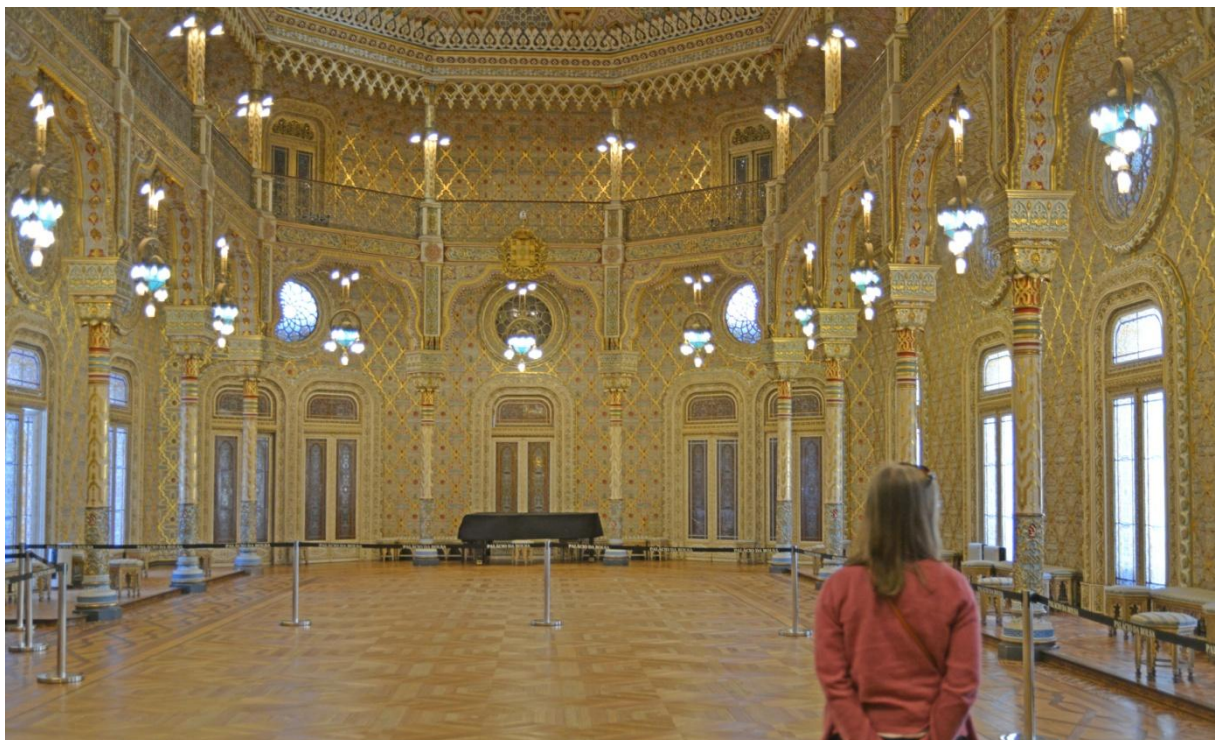
Her er trappen opp til annen etasje med mange fine rom. Dette bygget er hovedsaklig i granitt.

Gørrlei som jeg nå var, kunne ikke mye imponere. Men hun hadde rett i at det er vanskelig å lage noe så forseggjort i ren granitt. Den er sprø og knekker for et godt ord, så denne er verd oppmerksomhet.

Vi tar med et par fine rom. Dette er ikke så verst.

Dette er heller ikke så verst. Det er forholdsvis nytt etter at Porto fikk stadig mer handel med araberstatene. Denne børsen er meget internasjonal.

Lokalguiden i en slags forsamlingsal med heftige dekorasjoner av håndverkere og handelsmenn.

Et og annet interessant var det jo også, slik som denne telegrafstasjonen anno en gang på 1800-tallet.

Vi avslutter børsbesøket her i dette hyggelige biblioteket. Nå skal vi på båttur på Douro!

Hurra for Henrik Sjøfareren her han står utenfor børspalasset og viser oss veien til havnen.

Vel, ikke så raskt, da. Vi måtte innom Sandeman og høre om portvinsproduksjon og prøvesmake.

Her var det veldig mørkt og bildene (bortsett fra dette) ble uklare. Jeg kjøpte en halvflaske vintage for moro skyld.

Nå er timen kommet! Vi border sightseeingbåten først på vei oppover Douro, så nedover til havet.

Nå drar vi oppover Douro. Denne sentrale broen, Ponte Luis 1 ble tegnet og bygget av Theophile Seyrig som var med på en tidligere bro lenger oppe. Denne ble ferdig i 1886.

Her er nærebilde av Ponte Luis 1. Litt lenger oppe ser vi broen Ponte do Infante, det er den hvite broen.

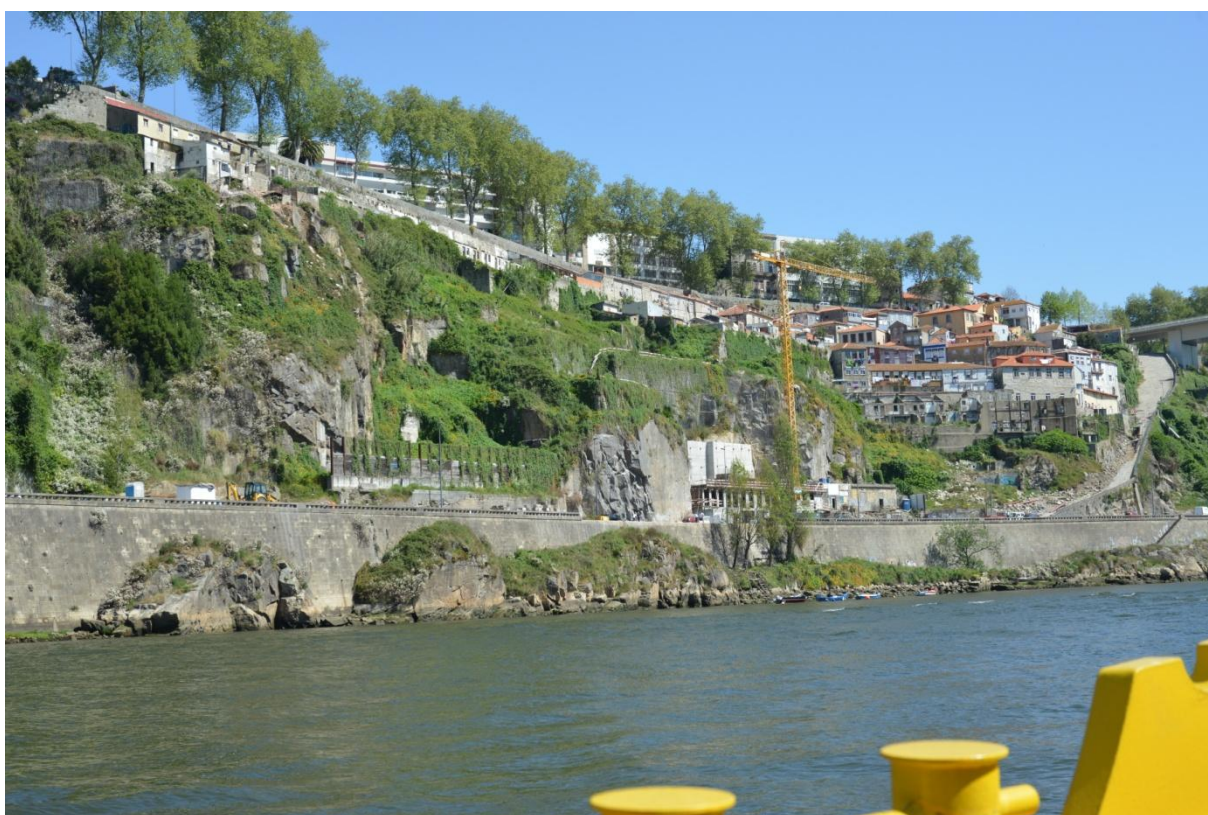
Livlig på bryggekannten som vi ser. Her ror, seiler de og kjører for motor.

Denne heisen har bare det til hensikt å bringe folk opp og ned på denne bratte stranden.

Landskap og borgmur i bakgrunnen.

Enda et strandlandskap.

Dette er et eller annet teknisk anlegg. Brokaret er fra den moderne hvite broen vi av og til ser i bildet.

Vi snur også her for så å gå ut mot havet igjen. Broen i det fjerne er Ponte de Sao Joao, bygd av Edgar Cardoso som en jernbanebro og den sto ferdig i 1991.

Her kommer vi til Gustav Eiffels bro Ponte Maria Pia som han bygde ferdig i 1877 sammen med Theophile Seyrig.

Idylliske ruiner, men disse er sikkert ikke så gamle.

De samme ruinene tettere på.

Det sentrale Porto.

Travel gate selv på søndag.

Forbi gamle lagerhus på vei nedover Douro.

Enda flere lagerhus.

Husene ligger tett også her.

Nå drar vi mot havet og munningen av Douro.

Lenger ut kommer vi ikke med vår turistpram. Legg merke til sandodden som fungerer som en naturlig molo for byen Porto.

Vi ser en marina lengst til venstre. Her kommer også en seilbåt innover.

Møtende trafikk på tilbaketuren.

Flere idylliske hus.

Enda en stor båt på vei utover.

Husene ligger temmelig nært vannet her.

Vi er dessverre gått i land og vi titter på båtene langs stranden på vei til lunsjrestauranten.

Vi fikk laks til middag og satt som sild i en tønne. Vi dro hjem til hotellet og valset litt omkring før vi gikk inn. Vi skulle ha avslutningsmiddag på hotellet, for dette var siste dagen. Det ble stående buffet, og det er jo alltid det beste. Men så kom altså et italiensk reiseselskap, og derfor var det manko på mat. Man fikk skynde seg så snart maten kom inn.

Vi skulle dra til flyplassen kl 04:00, så vi måtte vekkes kl 03:00. Derfor tok vi naturlig nok en tidlig kveld.

Dag 8 skulle vi altså forlate Porto og fly til Lisboa. I Lisboa skiftet vi fly til Oslo. Heldigvis fikk vi sjekket gjennom bagasjen hele veien, slik at vi slapp for mye bry i Lisboa. Det er en litt slapp flyplass, synes jeg. Vi måtte passe på som smeder, for de endret gaten vår minst én gang og det uten forvarsel.

Vi kom hjem til den samme kulden som vi hadde hatt før vi dro, men vi hadde ikke vært bortskjemt med varme i Portugal heller, så overgangen ble ikke så merkbar.